Biblioteca [illegible] Regională
Hunedoara-Deva

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

PMR

Scînteia

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

ANUL XXV Nr. 3510 | Sîmbătă 4 februarie 1956 | 4 PAGINI — 20 BANI

În interiorul ziarului:

V. Sebastian — Călătorie în viitor (pag. 2-a).

Răspunsuri la întrebările cititorilor: Cum se aduc la cunoștință listele de alegători; Ce face un cetățean cu drept de vot care constată că a fost omis de pe lista de alegători? (pag. 2-a).

Revista presei: Cuvîntul căutătorilor de mangan (pag. 2-a).

D. Costin — *Festivalul filmului indian:* „Vagabondul" (pag. 3-a).

Răspunsul președintelui Dwight D. Eisenhower la mesajul lui N. A. Bulganin din 23 ianuarie (pag. 3-a).

In U.R.S.S. a fost construit cel mai mare accelerator-sincrofazotron din lume (pag. 3-a).

Semnarea unor acorduri economice între U.R.S.S. și R.P.F. Iugoslavia (pag. 3-a).

Incheierea tratativelor anglo-americane de la Washington (pag. 4-a).

Uniunea Sovietică continuă cu consecvență inițiativele menite să asigure pacea și prietenia între popoare: Mesajul lui N. A. Bulganin adresat președintelui S.U.A., Dwight D. Eisenhower, la 1 februarie (pag. 4-a).

Ce au arătat tratativele anglo-americane de la Washington — *Articol apărut în ziarul „Pravda"* (pag. 4-a).

Discursurile lui Eden în Camera Reprezentanților și în Senatul S.U.A. (pag. 4-a).

Marea prietenie între poporul romîn și poporul sovietic

Cu bucurie în inimi cinstește astăzi poporul romîn a opta aniversare a semnării la Moscova, la 4 februarie 1948, a Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Uniunea Sovietică și Republica Populară Romînă. Acest eveniment s-a înscris cu litere de aur în istoria patriei, ca una din cele mai însemnate cuceriri ale poporului nostru. Tratatul dintre Uniunea Sovietică și țara noastră exprimă în mod strălucit relațiile de tip nou care cimentează marea comunitate a statelor socialiste, relații de egalitate deplină în drepturi, de într-ajutorare reciprocă, de respect al independenței și suveranității naționale.

Prietenia dintre popoarele Uniunii Sovietice și Romîniei constituie o realitate cu vechi și bogate tradiții. Rădăcinile ei își trag seva din numeroase fapte de arme comune romîno-ruse, din ajutorul primit de-a lungul vremurilor de poporul nostru din partea marelui popor rus pentru scuturarea jugului otoman și crearea statului național, din sprijinul acordat mișcării noastre revoluționare de către mișcarea revoluționară din Rusia, precum și din apropierea culturală multiseculară romîno-rusă.

In anii întunecați ai stăpînirii burghezo-moșierești, în condițiile de neagră ilegalitate, comuniștii arătau necontenit maselor poporului nostru că politica agresivă antisovietică practicată de guvernele de atunci e o politică antinațională și antipopulară, că numai o politică de prietenie cu marele stat socialist corespunde intereselor vitale ale țării și poporului nostru. Sămînța adevărului răspîndită de comuniști a rodit cu spor.

In condițiile istorice create de înfrîngerile zdrobitoare pricinuite trupelor hitleriste și trupelor guvernului fascist al lui Antonescu de către glorioasele armate sovietice, de ofensiva eliberatoare a armatelor sovietice pe teritoriul țării noastre, poporul romîn în frunte cu comuniștii, s-a ridicat cu hotărîre la luptă pentru scuturarea jugului fascist și transformarea revoluționară a societății. Victoria insurecției populare de la 23 August din țara noastră, în îmbinare cu misiunea eliberatoare a armatei sovietice, a dat lovitura hotărîtoare pozițiilor deținute de clasele exploatatoare, creînd condițiile pentru instaurarea puterii populare. Dintr-o țară înrobită de fasciști, aservită trusturilor imperialiste, Romînia a devenit un stat liber, independent și suveran, constructor al socialismului. In prietenia și alianța cu Uniunea Sovietică, poporul nostru vede un nesecat izvor de forță, o chezășie a succeselor în lupta pentru victoria socialismului în patria sa, o garanție sigură a independenței, libertății și securității sale de stat.

Poporul romîn este mîndru că face parte din marea și puternica familie de 900 milioane de oameni, a țărilor care pășesc unite sub steagul marxism-leninismului în lupta pentru triumful vieții noi.

Călăuzit de partid, poporul nostru a obținut succese hotărîtoare în construirea bazei economice a socialismului. Primul nostru plan cincinal a fost încheiat victorios. Toate succesele noastre sînt nemijlocit legate de marele și frățescul ajutor primit din partea Uniunii Sovietice. E suficient a arăta, de pildă, că în țara noastră aproape că nu există întreprindere industrială de bază care să nu fi primit utilaj sovietic. Din Uniunea Sovietică ne-au fost trimise utilaje și mașini de înaltă tehnicitate, pentru industria grea precum și pentru industria bunurilor de consum, ni s-au pus la dispoziție proiecte pentru obiectivele cele mai importante ca și patente și documentația tehnică și științifică etc. Cu sîrguință își însușesc oamenii muncii din țara noastră tezaurul de experiență sovietică în toate domeniile construcției pașnice. Cultura sovietică și-a cucerit în mod trainic dragostea și admirația poporului nostru pe care îl ajută în opera de făurire a vieții noi, a noii culturi socialiste. De o însemnătate uriașă pentru țara noastră este faptul că Uniunea Sovietică ne acordă ajutorul său de neprețuit în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

Odată cu începutul acestui an, poporul nostru muncitor a pășit în perioada celui de-al doilea plan cincinal. O mare însemnătate are pentru realizarea sarcinilor ce stau în fața poporului nostru muncitor faptul că proiectul Directivelor pentru al șaselea plan cincinal al U.R.S.S. — document de însemnătate istorică mondială, care trasează calea înaintării rapide a Uniunii Sovietice spre comunism — prevede totodată lărgirea colaborării U.R.S.S. cu țările de democrație populară în domeniul folosirii cît mai raționale, în interesul comun, a resurselor economice și a capacităților de producție. In aceasta fiecare om al muncii din țara noastră vede expresia concretă a ideologiei internaționalismului proletar, care stă la baza întregii activități a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Oamenii muncii din țara noastră poartă o dragoste nețărmurită gloriosului partid al lui Lenin; ei întîmpină cu un uriaș interes, ca pe un eveniment scump inimii fiecăruia, cel de-al XX-lea Congres al P.C.U.S., care se va deschide în curînd.

In cuvîntarea rostită la București cu prilejul zilei de 23 August, tovarășul N. S. Hrușciov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S., a spus: „Oamenii muncii din Romînia pot fi siguri că poporul sovietic a fost, este și va fi un prieten credincios, de nădejde al poporului romîn și îi va acorda un ajutor și sprijin multilateral în lupta pentru construirea socialismului, pentru întărirea continuă a statului democrat-popular". Intr-adevăr, poporul nostru n-a avut niciodată un prieten atît de devotat, de sincer cum îi este poporul sovietic.

Imens este sprijinul politic, moral, diplomatic pe care Uniunea Sovietică îl acordă țării noastre. De curînd, datorită inițiativei Uniunii Sovietice, R. P. Romînă a putut să-și ocupe locul ce i se cuvine în O.N.U.

Pentru toate acestea, poporul nostru poartă o vie recunoștință și o dragoste nețărmurită față de eliberatoarea popoarelor — Uniunea Sovietică.

Tratatul sovieto-romîn corespunde celor mai vitale interese ale poporului romîn. Insemnătatea lui ca instrument de apărare a păcii și securității în Europa este subliniată și mai mult de actualele împrejurări internaționale.

In prezent, adversarii păcii, temîndu-se de succesele obținute în slăbirea încordării internaționale, își intețesc uneltirile pe linia falimentarei politici „de pe poziții de forță". Aceasta pune cu și mai multă ascuțime în fața popoarelor necesitatea de a-și menține trează întreaga vigilență și totodată de a-și spori eforturile și inițiativele, în vederea micșorării continue a încordării internaționale, a menținerii și consolidării păcii.

In această direcție, tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală sovieto-romîn, ca și toate tratatele Uniunii Sovietice cu țările frățești, constituie o stavilă de netrecut în calea oricăror amatori de aventuri agresive în această parte a continentului. Voința de a apăra pacea animă toate țările lagărului socialist. Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală de la Varșovia, din mai 1954, este menit să asigure securitatea și munca pașnică a popoarelor din țările participante și totodată să promoveze țelurile păcii și colaborării pașnice în lumea întreagă. Recenta sesiune de la Praga a Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia a oglindit caracterul pașnic, constructiv al tratatului. Hotărîrile sesiunii constituie un vast program de propuneri și măsuri menite să ducă la slăbirea mai departe a încordării internaționale, să înlesnească înfăptuirea celei mai arzătoare sarcini — asigurarea securității pe continentul nostru. Ele sînt o expresie vie a politicii de coexistență pașnică promovată consecvent de Uniunea Sovietică și țările de democrație populară.

Succesele obținute în ultima vreme de politica de pace a Uniunii Sovietice umplu de bucurie poporul nostru. Alături de R. P. Chineză și de celelalte țări democrat-populare, Republica Populară Romînă contribuie în mod activ și concret la slăbirea încordării internaționale.

Prietenia frățească cu Uniunea Sovietică este o cucerire fundamentală a poporului romîn, care consideră drept o înaltă îndatorire patriotică a sa să păzească neclintit acest bun de preț, să-l întărească și să-l dezvolte.

De ziua aniversării Tratatului sovieto-romîn poporul nostru trimite un salut fierbinte poporului sovietic și-i urează din adîncul inimii să cucerească noi victorii strălucite în construirea comunismului, în lupta pentru triumful păcii în lumea întreagă.

Trăiască în veci prietenia și alianța indestructibilă sovieto-romînă!

Comitetului Central al P. M. R.

Tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej

Consiliul Central al Sindicatelor, întrunit în ședința plenară din 30, 31 ianuarie și 1 februarie pentru a dezbate sarcinile ce revin sindicatelor în lupta pentru aplicarea istoricelor hotărîri ale celui de-al II-lea Congres al P.M.R., adresează, în numele tuturor muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor organizați în sindicate, un fierbinte salut Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn.

Consiliul Central al Sindicatelor își însușește măreţul program de muncă și luptă pentru construirea socialismului, elaborat de cel de-al II-lea Congres al P.M.R., program care exprimă interesele vitale, năzuințele cele mai fierbinți ale întregului nostru popor muncitor.

Documentele și hotărîrile Congresului al II-lea al P.M.R. constituie o neprețuită orientare marxist-leninistă pentru munca de viitor a sindicatelor noastre, în vederea îndeplinirii din ce în ce mai bine a sarcinilor mari ce le revin în opera de construire a socialismului și a înaltei lor misiuni de a fi pentru masele muncitoare o școală a comunismului.

Temeinica analiză făcută de Congres activității sindicatelor constituie un ajutor deosebit de însemnat pentru toate organizațiile sindicale și organele lor de conducere, pentru fiecare activist sindical. Trăgînd învățăminte din criticile juste făcute la Congres, Consiliul Central al Sindicatelor se angajează a lua toate măsurile politico-organizatorice pentru lichidarea deficiențelor din munca sindicatelor; el va munci pentru a dezvolta în toate ramurile economiei naționale activitatea și inițiativa creatoare a maselor muncitoare pentru realizarea celui de-al doilea cincinal, pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor planului de stat pe 1956, primul an al noului nostru cincinal.

Organizînd mai larg și mai temeinic întrecerea socialistă, răspîndind cu perseverență metodele avansate de muncă, sindicatele vor mobiliza muncitorii, inginerii și tehnicienii în vederea folosirii din plin a mașinilor și utilajelor existente, introducerii în procesul de producție a tehnicii noi și a tehnologiei avansate pentru a obține în fiecare întreprindere și loc de muncă o neîntreruptă creștere a productivității muncii, îmbunătățirea simțitoare a calității produselor, reducerea continuă a prețului de cost — condiție de bază pentru mărirea salariului real al muncitorilor și funcționarilor și creșterea nivelului de trai al poporului.

Mutînd centrul de greutate al întregii activități sindicale în întreprinderi, fabrici, uzine, șantiere, mine, S.M.T. și G.A.S., acolo unde se hotărăște soarta planurilor de producție, organizînd răspîndirea experienței înaintate în producție și ajutorarea calificată a muncitorilor rămași în urmă, sindicatele se vor strădui să nu rămînă întreprindere sau sector de muncă care să nu îndeplinească planul de stat la toți indicii, nici un muncitor care să nu-și realizeze și să depășească sarcinile de producție ce-i revin.

Luptînd pentru realizarea politicii partidului și guvernului de ridicare necontenită a nivelului de trai al poporului, sindicatele vor pune în centrul activității lor grija pentru satisfacerea nevoilor materiale și culturale de fiecare zi ale oamenilor muncii.

Vom gospodări cu mai mult simț de răspundere fondurile însemnate acordate de stat pentru asigurări sociale, pentru protecția muncii și tehnica securității muncii, vom organiza mai bine trimiterea muncitorilor și funcționarilor la odihnă și la tratament în stațiunile balneo-climaterice.

Călăuzindu-ne permanent de învățăturile celui de-al II-lea Congres al partidului nostru, vom întări munca colectivă în activitatea organelor sindicale, vom dezvolta democrația muncitorească în organizațiile sindicale, creînd condiții unei largi desfășurări a criticii de jos a maselor. Lichidînd cu fermitate manifestările birocratice de muncă și conducere, sindicatele își vor întări legăturile lor cu masele de muncitori și funcționari din întreprinderi și instituții, vor ridica rolul lor educativ și de mobilizare a maselor în lupta pentru noi succese în construirea socialismului, pentru cimentarea frăției dintre poporul romîn și minoritățile naționale, pentru întărirea solidarității internaționale a celor ce muncesc, pentru prietenie și colaborare între popoare și apărarea păcii în lume.

Plenara Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R. asigură Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn că sindicatele din țara noastră vor munci neobosit pentru a îndeplini sarcinile trasate de cel de-al II-lea Congres al partidului. Sindicatele vor lupta fără preget pentru întărirea continuă a statului democrat-popular și a temeliei acestuia — alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare — pentru înfăptuirea politicii de industrializare socialistă a țării, de transformare socialistă a agriculturii, de ridicare neîncetată a nivelului de trai al oamenilor muncii de la orașe și sate, pentru triumful deplin al socialismului în scumpa noastră patrie, Republica Populară Romînă.

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn, forța conducătoare a poporului, organizatorul victoriilor noastre!

Pe calea arătată de partid

Mii de țărani muncitori din raionul Oltenița se unesc în întovărășiri agricole

Din filele unui carnet cu scoarțe tari, tov. Ene Ștefan, primul secretar al Comitetului raional de partid Oltenița, citește cifre privind mersul transformării socialiste a agriculturii în raion. Din acestea se desprind multe lucruri pline de învățăminte. Faptul că de la Congresul al II-lea al partidului s-au format în raion 25 noi întovărășiri agricole cu un mare număr de membri este o dovadă grăitoare a faptului că organizațiile de partid, oamenii muncii din agricultură și-au însușit învățămintele Congresului și se străduiesc să le dea viață. Fiecare cifră arată creșterea numărului întovărășirilor agricole, oglindește munca sistematică, răbdătoare, pe care comuniștii din raion o desfășoară de ani de zile pentru transformarea socialistă a agriculturii. Unele fraze rostite de primul secretar marchează, parcă, momentele deosebite ale acestei munci: „A fost mai greu în anii trecuți". „Urmînd învățămintele Congresului oamenii se urnesc spre belșug". „Cei mai buni în conducerea întovărășirilor"...

A fost mai greu...

Intr-o zi, la începutul anului trecut, în biroul primului secretar avea loc următoarea discuție:

— Este o sarcină grea, tovarășe secretar.

— De ce? De ce n-ar putea fi convinși să facă pasul hotărîtor?

— Cei din neamul lui Mustățea nu intră în întovărășire cu ai lui Surdu, să-i pici cu ceară! Au ei o ciorovăială mai veche și nu se mai împacă.

— Cei din neamul lui Mustățea vor să facă întovărășirea? Vor. Ai lui Surdu vor? Vor și ei. Să formăm atunci două întovărășiri, și-om vedea. Dispare ea, vrajba, în toiul muncii.

Ușoară nu i-a fost munca instructorului, plecat în comuna Radovanu.

— Să nu mă rînduiți laolaltă cu ai lui Surdu — ziceau cei din neamul lui Mustățea.

— Sînt oameni răi, înscrieți-mă acolo unde nu-s cei de-ai lui Mustățea — ziceau ceilalți.

După multe frămîntări s-au încropit totuși două întovărășiri agricole.

A trecut un an întreg. In comuna Radovanu cele două întovărășiri creșteau. Una, care a început munca cu 15 membri, numără astăzi 76 de membri care muncesc 176 ha. de pămînt; cealaltă, care a pornit la drum cu 12 membri, are acum 108 membri și 180 ha. de pămînt. S-au amestecat și neamurile, după cum se potriveau mai bine pentru muncă. Ce-i drept, „ciorovăiala" a mai ținut un timp. Numai că astăvară oamenii se ciocneau pe alte probleme: cum să-și organizeze munca, cum să folosească mai bine atelajele. Iar la împărțirea bucatelor au văzut că au dus acasă mai multe produse decît cei neîntovărășiți.

Se urnesc oamenii...

„Convingi omul cu vorba, dar mai mult cu fapta" — spune tov. Marin Gama II, țăran muncitor din Ulmeni.

Cu țăranii muncitori din Ulmeni organizația de bază a dus o îndelungată muncă de lămurire. Treaba mergea totuși foarte încet. Pe toamnă, într-una din duminici, în fața sfatului popular s-a oprit un autocamion trimis de raionul de partid. Se organizase o vizită la întovărășiții din comuna Mînăstirea. Au plecat atunci și Traian Brighilă, și Mitu G. Nicolae, și cei trei frați Coman, și încă mulți țărani muncitori cu gospodărie individuală. Au intrat în casele întovărășiților din Mînăstirea — la Aurica Popa, la Stan Anghel, la Dumitru Preda și la alții. Au văzut cu ochii lor ce au adunat oamenii din munca lor în întovărășire și cum trăiesc ei...

Tot așa și în comuna Șoldanu. Cu țăranii muncitori cu gospodărie individuală s-au organizat vizite la tarlalele unde țăranii întovărășiți își lucrau pămîntul așa cum îi învață agrotehnica înaintată. S-au minunat de culturile frumoase de grîu, porumb, sfeclă de zahăr, legume și zarzavaturi. Cînd Niculae Bălan, membru al întovărășirii agricole din Șoldanu, a dus acasă de pe cele 2 ha. însămînțate cu grîu 4.480 kg. și 1650 kg. porumb de pe o suprafață de 0,50 ha., țăranii muncitori ce stătuseră deoparte au înțeles că n-au făcut bine.

Țăranii muncitori din raionul Oltenița s-au dumirit de foloasele lucrării pămîntului în comun în urma vizitelor făcute la gospodăriile colective din Stancea, Coconi, care au reușit să obțină cîte 2.800 kg. grîu la ha., 4.000 kg. porumb la ha etc. Pentru cei care n-au putut lua parte la aceste vizite, organizațiile de bază au făcut panouri, care oglindesc realizările gospodăriilor colective și îndeosebi care sînt veniturile unui colectivist comparativ cu cele ale unui țăran muncitor cu gospodărie individuală. Roadele acestei munci de lămurire s-au arătat curînd. Sute de țărani muncitori cu gospodării mici și mijlocii se urnesc azi spre belșug. Ei și-au dat seama că numai uniți, lucrînd pe tarlale mari, vor culege roade bogate.

Cei mai buni gospodari în conducerea întovărășirilor

Era una din primele zile ale lui ianuarie 1956. In gospodăria lui Sandu Iancu din comuna Chiselet mai toate lucrurile erau puse în ordine. Țăran mijlocaș, Sandu Iancu e cunoscut ca bun gospodar, pentru priceperea cu care-și rînduiește totdeauna munca — vara la cîmp, iarna pe lîngă casă. Și-l mai știu oamenii și cam fudul. Cînd își plimbă el caii prin comună, zornăie căruța de se uită tot satul. In ziua aceea cînd tocmai ieșea din grajd — terminase de țesălat caii — se auzi chemat la poartă:

— Bucuroși de oaspeți?

— Bucuros, da' poftim în casă. Ce treburi așa grabnice că veniși de la Oltenița, tovarășe Ene? Și apoi, adresîndu-se către nevastă-sa, care îi întîmpină în ușă: „Adu și tu femeie o oală cu vin și pahare". Vorbiră îndelung despre ogor, despre vite și despre întovărășire.

— Nu-i treabă ușoară ce-mi spuseră-ți, deși mi-a mai trecut și mie prin gînd. Dar de cînd mă știu nu m-am băgat în cîrd cu nimeni. Am muncit, mi-am dat cotele așa că...

— Tocmai de aia poposirăm la d-ta, că te știm, tovarășe Iancu. Vezi, matale, în Chiselet oamenii se urnesc mai greu; în Mînăstirea, în Ulmeni, în Coconi și încă vreo 10-15 comune țăranii muncitori v-au luat-o înainte. Vor munci oamenii pe tarlale mari, plug lîngă plug, și-apoi și avantajele sînt altele, știi și d-ta. Dacă ai citit ziarele, ai văzut ce spune și în Raportul Comitetului Central al partidului despre transformarea socialistă a agriculturii.

— Am citit, spuse Sandu Iancu — și m-am gîndit mult la ce spune acolo. Da' ia spuneți-mi, cu cine să te întovărășești că nu știu pe nimeni din Chiselet să vrea întovărășire?

Musafirul băgă mîna în buzunar, scoase niște hîrtii și le întinse pe masă, în fața lui Sandu Iancu.

— Și Minea, și Smarandache? ...Sînt va să zică — și eu, care nu știam...

— Nu știai, dar uite că sînt. De aceea, noi spunem tovarășe Iancu să te ocupi și dumneata de problema asta, să ajuți comitetul de inițiativă și să faceți întovărășirea.

— Eu?... Sandu Iancu tăcu o vreme, apoi spuse hotărît: Sînt mulți oameni harnici la noi în comună și n-o să ne facem de rîs, tovarășe secretar.

Oaspeții plecară către Oltenița. Sandu Iancu porni prin sat să-i caute pe alde Minea și Smarandache și pe ceilalți. Apoi porniră să se sfătuie cu oamenii. Chiar în aceeași zi s-au înscris Constantin Calciu, Nedelcu F. Alexandru, Dan D. Marin, Stere I. Paște. In zilele care au urmat s-au înscris 19 familii, cu 29 ha.

— Ai văzut, Iancule? Oamenii voiau dar nu știau cum s-o pornească. Atîta așteptau — zise Minea Ion.

— Că doar destul am stat ca bătuți în piroane.

Apoi, amenințîndu-i cu degetul:

— Da pe voi tot nu vă iert... A trebuit să vină tov. prim-secretar să mă lămurească...

— Nu, Iancule, dar...

— Lasă acum să ne punem pe muncă să nu ne facem de rîs.

— Tot fudul ai rămas, nea Iancule.

— De ce fudul? Lasă încolo, la toamnă, cînd vom strînge bucatele să stăm atunci de vorbă.

...La 22 ianuarie a avut loc și adunarea de constituire a întovărășirii cînd țăranii muncitori au ales ca președinte al întovărășirii pe unul dintre cei mai harnici oameni din sat: pe Sandu Iancu.

Se constituise astfel una din cele 25 întovărășiri inaugurate în raionul Oltenița în luna lui ianuarie 1956. Invățămintele Congresului au urnit oamenii spre o viață nouă.

C. MANTU

K. E. Voroșilov a împlinit 75 de ani

Salutul adresat de Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. tov. K. E. Voroșilov

MOSCOVA 3 (Agerpres). — TASS

Tovarășului Kliment Efremovici Voroșilov

Cu prilejul împlinirii a 75 de ani, Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. vă adresează un salut călduros dvs., discipol credincios al marelui Lenin, unul din conducătorii eminenți ai partidului comunist și statului sovietic.

Pășind încă din anii tinereții pe calea revoluționară, v-ați consacrat întreaga viață luptei pentru cauza clasei muncitoare, împotriva asupririi moșierești și capitaliste. Partidul comunist și poporul sovietic prețuiesc meritele dvs. în lupta pentru victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, pentru întărirea capacității de apărare a țării și în construirea statului sovietic.

In întreaga dvs. activitate de partid, de stat și militară ați depus și depuneți, cu energia ce vă caracterizează, toate forțele, cunoștințele și marea dvs. experiență de viață măreței cauze a construirii societății comuniste.

Vă dorim din toată inima, scumpul nostru Kliment Efremovici, prietenul și tovarășul nostru, mulți ani de sănătate și muncă rodnică pentru binele popoarelor țării noastre, pentru triumful ideilor comunismului.

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI COMUNIST
AL UNIUNII SOVIETICE

CONSILIUL DE MINIȘTRI
AL U.R.S.S.

TELEGRAMĂ

Tovarășului
KLIMENT EFREMOVICI VOROȘILOV
Președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.
Moscova — Kremlin

Scumpe Kliment Efremovici,

Cu prilejul împlinirii a 75 de ani de viață închinată luptei pentru triumful măreței cauze a comunismului, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn, guvernul Republicii Populare Romîne și Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne vă trimit dvs., unul din cei mai eminenți conducători ai Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și ai statului sovietic, discipol credincios al lui Lenin și tovarăș de luptă al lui Stalin, un fierbinte salut frățesc.

In numele poporului muncitor din țara noastră, care nutrește adînci sentimente de recunoștință și dragoste frățească față de marele popor sovietic eliberator, vă urăm, scumpe Kliment Efremovici, ani îndelungați de viață și muncă rodnică, pentru înflorirea și prosperitatea necontenită a Marii Uniuni Sovietice, pentru întărirea lagărului păcii și socialismului, pentru pace în întreaga lume.

COMITETUL CENTRAL
AL PARTIDULUI
MUNCITORESC ROMÎN

CONSILIUL DE MINIȘTRI
AL REPUBLICII POPULARE
ROMÎNE

PREZIDIUL MARII ADUNĂRI
NAȚIONALE A REPUBLICII
POPULARE ROMÎNE

Tovarășului K. E. Voroșilov i s-a conferit titlul de Erou al Uniunii Sovietice

MOSCOVA 3 (Agerpres). — Pentru merite deosebite în apărarea statului sovietic, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a conferit tovarășului K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., titlul de Erou al Uniunii Sovietice, înmînîndu-i-se Ordinul Lenin și medalia „Steaua de aur".

Cea mai mare producție de ciment la fabrica „Temelia"

ORAȘUL STALIN (coresp. „Scînteii"). — Colectivul de muncitori și tehnicieni al fabricii de ciment „Temelia" din Orașul Stalin desfășoară o largă acțiune în cadrul întrecerii socialiste pentru descoperirea și folosirea rezervelor interne care să ducă la creșterea producției de ciment.

De pildă, la începutul lunii ianuarie au intrat în reparație cuptorul nr. 1 și moara de ciment nr. 1. Repararea cuptorului trebuia să dureze 30 zile, iar a morii 25 zile. Datorită organizării temeinice a reparațiilor, cuptorul a fost reparat în numai 13 zile iar moara de ciment în 11 zile.

Mulțumită acestui fapt, ca și utilizării întregii capacități de producție a cuptoarelor și morilor de ciment, colectivul fabricii „Temelia" a reușit să dea în luna ianuarie 2.539 tone ciment peste sarcina de plan. Această cantitate de ciment este cea mai mare pe care colectivul acestei întreprinderi a dat-o peste planul lunar în ultimii cinci ani. De asemenea, producția totală de ciment realizată în luna trecută depășește cu mult cel mai înalt vîrf realizat vreodată în lunile ianuarie la această fabrică.

La Combinatul forestier „Bernath Andrei"

Construit în anii primului cincinal, Combinatul forestier „Bernath Andrei" din Vatra Dornei este una dintre cele mai moderne unități de industrializare a lemnului din țara noastră. Secțiile combinatului sînt înzestrate cu mașini de înaltă productivitate.

In clișeu: Fruntașa în producție Ruscan Maria, din secția lăzi pentru ambalaje, lucrînd la unul din circularele de retezat.

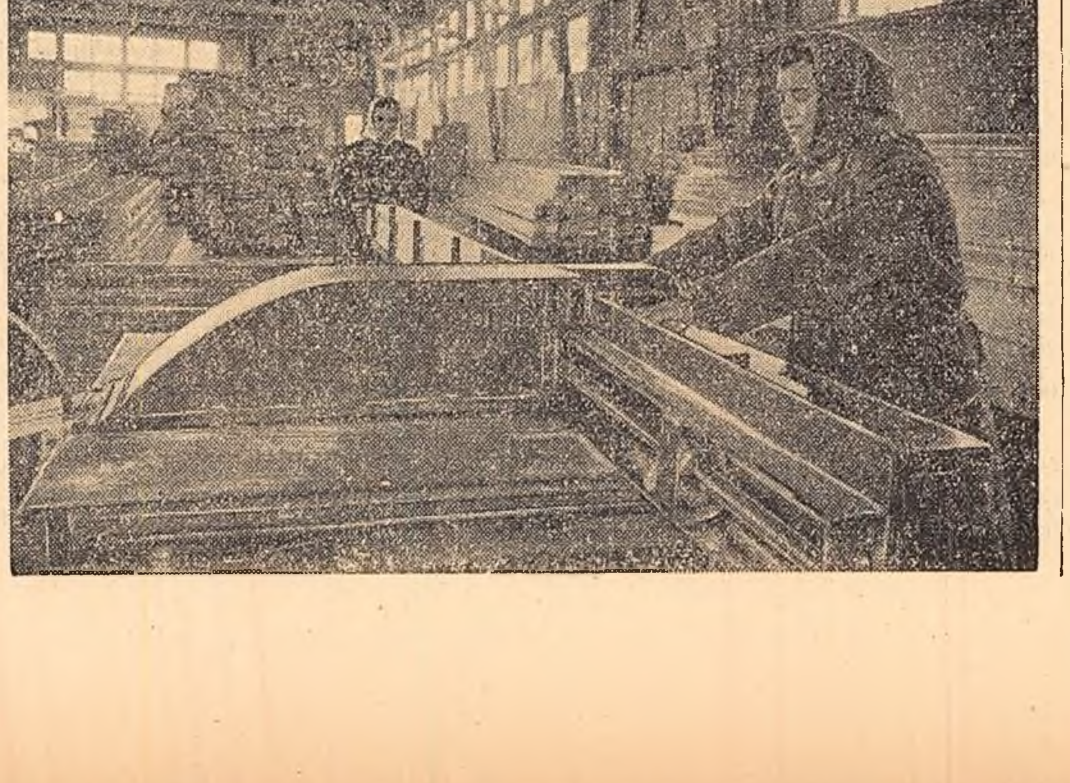

CĂLĂTORIE ÎN VIITOR

S-ar părea că nu avem nici un motiv să fim necăjiți. Apar atîtea cuvinte noi încît ar fi timpul să ne obișnuim și să dăm din umeri, așteptînd să le găsim înțelesul în diferite dicționare revăzute și adăugite. Dar nici dicționarele nu reușesc să le țină pasul: de la o zi la alta avalanșa aceasta ia proporții tot mai mari de parcă un ciudat ucenic vrăjitor ar fi scăpat frînele cuvintelor din mîini. Cu unele, de bine de rău, am început să ne familiarizăm: energie termonucleară, izotopi, fisionare — deși le folosim cu mare precauție, ca și cum ne-am teme să nu stîrnim vreo reacție în lanț. Cu altele... cine nu-și face un punct de onoare să-i aducă soției, surorii sau mamei lui o pereche de ciorapi de capron sau nailon, o poșetă de vinilin? Cuvintele acestea, necunoscute pînă mai ieri, sînt acum pe buzele tuturor. Dar cîți cetățeni pot spune ce înseamnă „orlon"? Azi îl știu cîțiva — mîine...

Cînd îți ia foc paltonul

E plăcut să vii seara de la lucru, în zilele acestea friguroase și umede de iarnă, s-apropii un singur pai de chibrit de gura sobei și să vezi jucînd, săltărețe, flăcăruile palide ale gazului metan. Dacă un prieten ți-ar spune alarmat:

— Ce faci? Dai foc la bunătate de palton! — ți-ar sări inima gîndind că bunul tău prieten nu-i în toată firea. Și totuși a avut dreptate: în sobă arde chiar bunătatea de palton! Și încă ce palton! Lînă fină, cu care nici lîna australiană n-ar îndrăzni să se măsoare! Bine, veți spune: ce legătură are gazul metan — gaz, prin urmare un corp fluid, aeriform, cum spune la dicționar — cu paltonul, a cărui consistență și utilitate, mai ales, o verificăm cînd termometrul coboară sub zero grade? Are: din gaz metan se pot face paltoane!

Lîna artificială din care se confecționează paltoane, costume de haine, salopete, uniforme pentru școlari, extrasă prin diferite procedee chimice foarte complicate din gaz metan — se numește orlon. Nici o gospodină n-ar putea deosebi un costum de orlon de unul de lînă veritabilă... decît după 2-3 ani de purtare. Pe cînd cel de lînă nu mai e bun decît de vîndut la haine vechi, costumul de orlon îl poți purta pînă ți se urăște cu el sau pînă ce se demodează croiala sau culoarea. Hainele se vor putea spăla cu ușurință, se vor usca repede, vor fi rezistente la uzură și mai ales nu se vor sinchisi nici cît negru sub unghie de acțiunea nefastă și perfidă a moliilor! Materia primă pentru haine ne-o va da, de data asta, alături de sursele știute de toată lumea, și șeptelul de ...sonde de gaz metan! Și șeptelul acesta e enorm! In țara noastră avem rezerve practic inepuizabile, care asigură o bază temeinică pentru dezvoltarea industriei chimice.

Gaz metan + inteligență

Acum 20 de ani, pe băncile școlii dacă ai fi spus că din acetilenă, principalul produs al gazului metan, se pot fabrica poșete, genți sau serviete, fulgarine sau fețe de mese — îți puneai de bună seamă în primejdie situația pe anul școlar în curs. A venit timpul să ne completăm cît mai repede cunoștințele și în acest domeniu — căci altfel ne-o ia acetilena înainte. Acetilena, folosită înainte vreme doar pentru sudură, a devenit acum o materie primă cu utilizări universale. Din ea se obțin nu numai felurite produse, printre care și orlonul, ci și un gaz cu miros de cloroform: clorura de vinil. Iar din clorură se obține un praf alb: policlorura de vinil, vinilinul, masa plastică pe care o întîlnim acum peste tot. In cursul celui de-al doilea cincinal producția acestei mase plastice va ajunge la zeci de mii de tone. Asta înseamnă că în 1960 vom avea în magazine, pe lîngă articolele de lînă obișnuită, mătase naturală, piele veritabilă, cantități însemnate de valize, serviete, poșete, fulgarine, fețe de mese, perdele, prelate și, ori cît ar părea de necrezut, țevi, burlane, pardoseli, articole sanitare, lagăre de laminoare etc. din această masă plastică.

Toate aceste obiecte înșirate — și nu am putut înșira decît o foarte mică parte din ele — sînt la urma urmei confecționate din nimic altceva decît din gaz metan. Ba nu! Greșim: din gaz metan + altă materie primă: inteligența umană! Vom spune deci: gaz metan + inteligență = policlorură de vinil sau orlon, sau amoniac, de pildă, sau acid acetic, sau plexiglas, sau spirt, sau...

Dar în afară de gaz metan și inteligență mai trebuie ceva: munca creatoare a omului, dragostea pentru popor, grija pentru nevoile lui, dorința de a-l vedea mai bine îmbrăcat, bucurîndu-se de tot ce face viața mai plăcută!

Cauciuc din spirt

Cînd a apărut acest concurent al gazului metan e greu de spus. Fapt este că masele plastice se pot face și din alte materii prime — tot aeriforme, tot fluide și cu rezultate tot așa de pipăibile. Bucureștenii nu trebuie să le caute prea departe: sînt berechet pe Valea Prahovei. In aer, bine înțeles! Inainte vreme nu le găseai în Moldova — acuma sînt și acolo. Chiar și în Oltenia le poți afla — și n-ar fi de mirare, judecînd după ritmul de dezvoltare în care înaintăm, să ne pomenim cu ele chiar și în unele regiuni din Ardeal. Acest concurent al gazului metan este gazul de sondă. Ce se întîmpla cu gazul de sondă înainte? Se utiliza în foarte mică măsură (aragaz, pebegaz). Și cîți oameni foloseau pe vremea aceea aragazul? Ce se întîmplă cu acest gaz acuma? Se întîmplă într-adevăr lucruri uimitoare. De n-am trăi în secolul XX le-am crede de domeniul misterios al alchi-

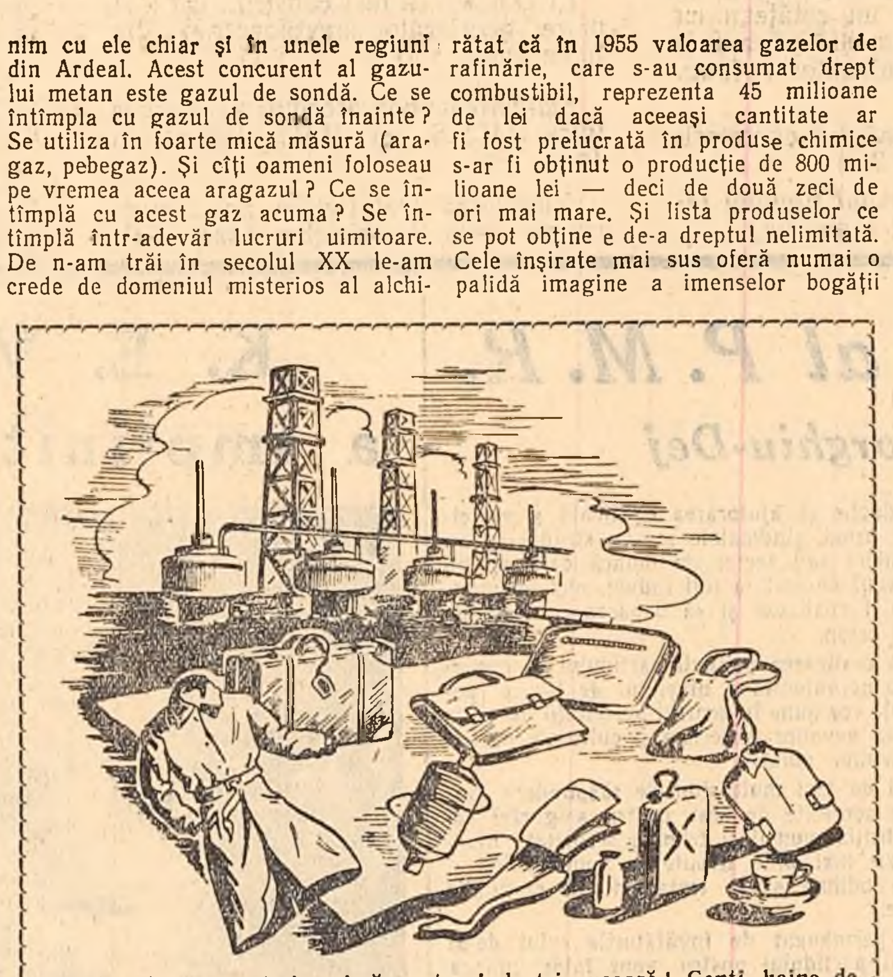

Gazul metan — materie primă pentru industria ușoară! Genți, haine de ploaie, ciorapi, cămăși etc.

miei! Din gazul de cracare se face spirt, cu toate calitățile și, bine înțeles, și defectele acestui lichid.

Tovarășii de la uzina de autocamioane, care trebuie să producă în acest cincinal vreo 50.000 de autocamioane — se vor bucura. Căci din spirtul acesta obișnuit se va fabrica o materie primă deosebit de prețioasă: cauciucul! Directivele Congresului arată că în anii aceștia vom ridica o mare uzină de cauciuc sintetic care în 1960 va produce 25.000 tone de cauciuc, iar după aceia, anual, 50.000 de tone. Materia primă: gazul de cracare. Scop: acoperirea în întregime a tuturor nevoilor noastre de anvelope și articole tehnice de cauciuc. Deci: gaz de cracare — spirt — cauciuc.

Cine ar fi crezut pînă acum așa ceva cu putință? Aveam în acest domeniu noțiuni clare, precise, de neclătinat. Dar nu sînt singurele noțiuni date peste cap de industria chimică modernă. Să continuăm deci: gaz de cracare-stiren-polistiren. Polistirenul este o nouă masă plastică, care va fi folosită în industria electrotehnică, optică, mecanică fină. Mai departe: gaz de cracare → etilenă — polietilenă. Polietilena este o masă plastică din care se confecționează borcane, platouri, pahare, sticle etc. Ele vor putea fi încredințate chiar și sugacilor, fără teama de a auzi vuietul de catastrofă al sticlăriei sparte. Polietilena este incasabilă.

Din gaz metan am arătat că se vor produce fibre sintetice — orlonul. Nici gazul de cracare nu se lasă mai jos. Din gazele de cracare vom produce 7.000 tone de fibre capron, perlon, silon (care înlocuiește lîna). Dacă socotim că din 1.000 de tone de perlon se pot face 50 milioane de perechi de ciorapi — putem să ne gîndim la bucuria tovarășelor noastre de viață!

Peste doi ani vom găsi în magazine un articol nou: ciorapul universal. Universal pentru că este bun pentru orice măsură de picior. Atunci va suna ceasul ciorapului de mătase naturală: noul ciorap e rezistent și nu mai trebuie să fii cu ochii-n patru în tramvai să nu se agațe în timpul aglomerației.

Sub ochii noștri se dezvoltă azi cea mai tînără și cea mai pasionantă ramură a industriei chimice: petrochimia — prelucrarea chimică a produselor petrolifere.

Și pînă acum s-a făcut, ca să zicem așa, prelucrarea petrolului la noi în țară. Cîteva cifre vor arăta însă deosebirea enormă dintre ceea ce s-a făcut pînă acum și ceea ce proiectăm în viitorul imediat. Dintr-o cantitate de petrol în valoare de 1 leu se extrag benzină și uleiuri în valoare de 4 lei. Așa se petrecea în trecut. Dacă din aceeași cantitate extragem mase plastice și cauciuc sintetic — valoarea e de 10 ori mai mare. Dacă fabricăm fibre sintetice — valoarea e de 25 de ori mai mare. Așa se va petrece de acum înainte.

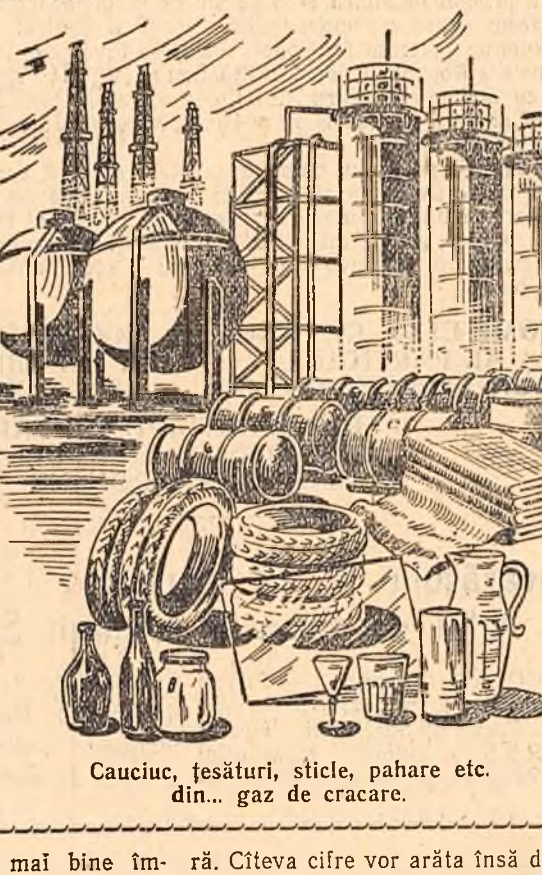

Cauciuc, țesături, sticle, pahare etc. din... gaz de cracare.

Adevărate comori ne așteaptă, comori care se iroseau în neștire și care au putut fi scoase la iveală numai în condițiile statului nostru de democrație populară.

In Raportul ținut la Congres, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a arătat că în 1955 valoarea gazelor de rafinărie, care s-au consumat drept combustibil, reprezenta 45 milioane de lei dacă aceeași cantitate ar fi fost prelucrată în produse chimice s-ar fi obținut o producție de 800 milioane lei — deci de două zeci de ori mai mare. Și lista produselor ce se pot obține e de-a dreptul nelimitată. Cele înșirate mai sus oferă numai o palidă imagine a imenselor bogății care așteaptă să fie valorificate — așa cum arată Raportul — **la un nivel înalt.**

Gaz metan — amoniac — pîine

Și unde n-are chimia un cuvînt de spus? Să luăm sectorul agriculturii — bunăoară. Raportul arată că obiectivul principal în agricultură în cel de-al doilea plan cincinal îl constituie creșterea considerabilă a producției agricole-marfă. Trebuie să ajungem la o producție anuală de cel puțin 15 milioane tone de cereale. Asta înseamnă mai multă pîine, mai multe produse pentru popor.

Cei care cunosc agricultura știu: pămîntul iți dă dacă-i dai și tu lui. Dacă nu-l hrănești — nici el nu te hrănește. Și hrana lui preferată i-o dă gazul metan. Amoniacul, care se fabrică din gazul metan, este principalul produs pentru fabricarea îngrășămintelor azotoase. O simplă socoteală arată că o tonă de amoniac din gaze costă cu 50% mai ieftin decît dacă o fabricăm din cocs. Pînă la ora asta noi asigurăm doar o mică parte din îngrășămintele minerale necesare. In cursul acestui cincinal vom construi o fabrică puternică de îngrășăminte azotoase cu o capacitate de 150—200.000 tone pe an. In două-trei planuri cincinale vom asigura îngrășăminte în proporții considerabile.

Tot în anii care vor veni vom dezvolta puternic producția de negru de fum pe bază de gaze. Vom fabrica un număr însemnat de chimicale pentru industria farmaceutică și a lacurilor, se va dezvolta în proporții mari producția de bachelite și aminoplaste pentru industria constructoare de mașini și industria electrotehnică.

Industria chimică va acoperi nevoile țării și va asigura un export din ce în ce mai mare de produse chimice peste hotare. In două-trei cincinale vom putea atinge nivelul unor țări cu o veche tradiție industrială, ca Germania și Franța.

Petrolul alb

Cine n-a mai fost de mult pe la Ocna Mureșului are toate motivele să fie surprins. In preajma uzinelor au apărut niște sonde. Or, pe aici, neam de neamul lor, mureșenii n-au văzut picătură de petrol. Dacă ți-ai putea arunca o privire în conducte ai putea vedea în adevăr petrol, dar de culoare albă! Ce să fie? Toată lumea știe că în regiune se găsesc masive mari de sare. Te pomenești c-o fi și petrol pe-aici. Deocamdată însă ceea ce țîșnește acum pe gura sondelor nu e petrol. Sare nu poate fi... Căci nu s-a văzut pînă acuma să scoți sarea cu sondele. Și totuși e sare... Adică mai precis saramură de sare, slatină. La noi a început să se aplice, pe scară mică deocamdată, pe lîngă sistemul extragerii mecanice, sistemul nou al extragerii prin sonde. Se injectează apa în munții cu sare și saramura e trimisă direct în producție la uzine. Aceasta e metoda „umedă".

Ne putem închipui cît de bogate sînt zăcămintele noastre dacă ne gîndim că o sondă care explorează un masiv din regiunea Pitești a ajuns la o adîncime de 1200 de metri, și încă n-a dat de talpa lui. Mai peste tot în pămîntul țării se găsește sare. Cu rezervele enorme de care dispunem am putea acoperi singuri producția mondială de sodă pînă în anul 21956 al erei noastre!

Zăcămintele acestea inepuizabile înseamnă în fapt tot atîtea rezerve de sodiu și clor — componenții sării. Directivele Congresului pun un accent puternic pe dezvoltarea industriei noastre chimice de bază. Producția de produse sodice de la Ocnele Mureșului va crește pînă la 200.000 tone pe an. Va intra în funcțiune în timpul cincinalului o nouă fabrică cu o producție de 150.000 tone. Aceasta înseamnă mai mult săpun, mai multă sodă caustică, mai multă sticlă etc. Se va construi și o nouă uzină de clor cu o capacitate de 25.000 tone de clor și 30.000 tone sodă electrolitică. Pe baza clorului se realizează un număr enorm de produse.

...Bună e sarea în bucate. Bună-i, cum vedem, sarea și pentru economia noastră națională. Spre deosebire de burghezie, n-avem de gînd însă să punem sarea la... saramură! Ci alături de celelalte materii prime ale subsolului o vom pune la contribuție pentru dezvoltarea furtunoasă a industriei noastre chimice de bază.

In ostroavele deltei

Departe se aude stins mugetul buhaiului de baltă. Deasupra grindurilor cormoranii țipă răgușit. Barca înaintează cu greu, lopețile trag după ele frunze și tulpini de plante smulse din apă.

Pescarilor — gîrlele, ostroavele și ghiolurile le sînt familiare: aici prind ei cantități enorme de pește. Vînătorilor delta le oferă posibilitatea de a face o bogată captură de rațe, gîște sălbatice și lișițe. Ochii turistului sînt încîntați de priveliștile de neuitat ale deltei, cu coloniile sale unice de pelicani, stîrci de toate soiurile și culorile, lebede și corcodei, cu plantele și florile sale curioase și rare, unde, alături de gingașii nuferi poți găsi și aldrovanda — ale cărei frunze prind și mistuie insectele. ...Dar unui inginer chimist ce-i poate oferi delta?

De-acum 8 ani, cam după naționalizare, pescarii bărboși au început să aibă tot mai des prilejul de a plimba cu lotcile lor ingineri care veneau prin deltă. Soseau cu aparate, măsurau, ridicau schițe, nu-și prea pierdeau vremea nici cu admirarea nuferilor sau a otrățelului. Dacă te întrebau ceva, apoi întrebau numai despre stuf. Poate fi stuful bun și la altceva decît la învelitul caselor și la încălzitul colibelor pescărești?

Oricît ar părea de curios și îndrăzneț, stuful e o problemă a revoluției culturale. Fără păduri nu putem avea celuloză. Fără celuloză nu putem avea hîrtie, fără hîrtie nu putem avea cărți și ziare. Dacă ne gîndim însă că anual apar sute de mii de cărți și zilnic sute de mii de ziare — și sîntem abia la începutul revoluției culturale! — înseamnă că mai devreme sau mai tîrziu va veni timpul s-alegem: ori rămînem fără păduri, ori rămînem fără cărți. Fără păduri — se ivește primejdia secetei. Fără cărți, fără cultură, nu se poate construi socialismul. Din dilemă ne scoate stuful.

Directivele Congresului prevăd crearea unor fabrici de celuloză-celofibră, carton, drojdie alimentară și a unui mare combinat chimic pentru industrializarea stufului. Combinatul va avea o suprafață de 3.000 hectare și o zestre importantă de mașini de tot felul de înaltă tehnicitate.

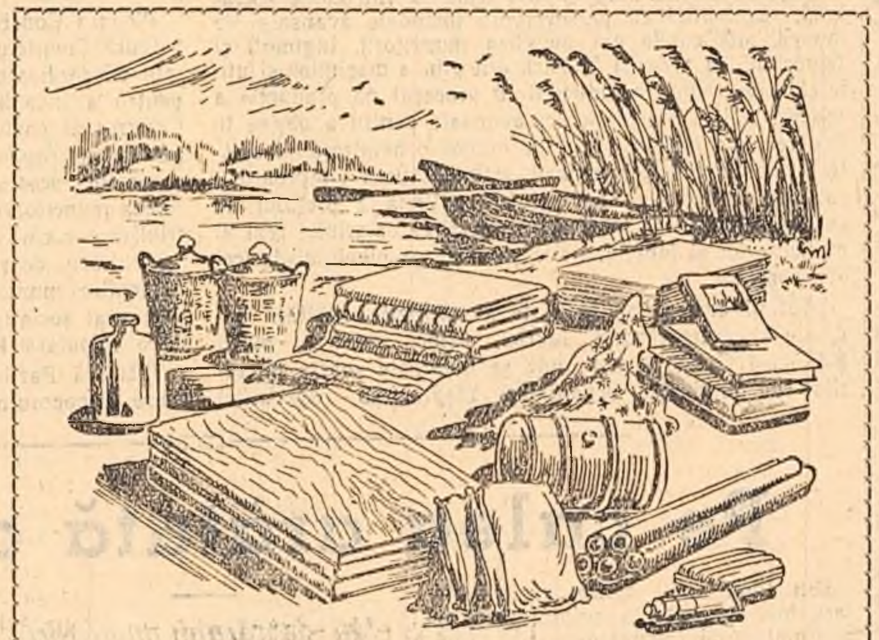

Din stuful deltei — cărți, caiete, țesături, plăci izolatoare etc.

Exploatarea stufului deschide perspective mari industriei noastre chimice. Am vorbit de celuloză. Din stuf se obține și viscoza din care se fabrică fibre artificiale textile și de mătase. Din stuf se va extrage drojdia alimentară, bogată în vitamina B. și D., și alcool etilic. Din sucul rizomilor de stuf se poate obține un excelent mediu nutritiv pentru creșterea ciupercilor din care se prepară penicilina. Se pot face plăci izolatoare sau dure pentru construcție. Nici deșeurile nu se aruncă: din ele se obține furfurolul, materie primă principală în industria maselor plastice și a cauciucului. Chiar și cenușa se folosește: e un bun îngrășămînt în agricultură.

Pînă mai anul trecut se auzea în deltă doar clipocitul ușor al vîslelor afundate în apă, însoțit cînd și cînd de strigătul strident al pescărușilor. Anul 1956 e anul deschiderii marilor lucrări pentru exploatarea mecanizată a stufului. Au și început să duruie sute de tractoare cu remorci, mașini de recoltat, funiculare de diferite tipuri, autocamioane...

„Minuni în vremea noastră nu văd a se mai face.." spunea poetul odinioară. Ani de zile s-a tot vorbit pe timpul burgheziei despre bogăția imensă pe care o reprezintă stuful din deltă. Ani de zile nu s-a făcut nimic. Delta, adormită de veacuri în pitorescul ei, va fi în anii cincinalelor îndrăznețe ale patriei noastre nu numai împărăția apelor, ci și a minunilor.

O privire în trecut

Geologii noștri știu: ori unde înțepi pămîntul, dintr-un hotar într-altul al Republicii, găsești ceva. Avem rezerve mari, unele inepuizabile, de țiței, gaz metan, sare, stuf, lemn, cărbune, pirite cuprifere, minereuri de tot felul. Chiar și în stepa dobrogeană, socotită de-o sărăcie lucie, s-a găsit ceva: nisipuri glauconitice, un minereu nemetalifer foarte prețios pentru industria chimică. Investigațiile geologice făcute în ultimii ani au dus la descoperirea unor elemente rare ca beriliu, zirconiu, cadmiu, toriu, cobalt, litiu — necesare tinerei noastre industrii de uraniu.

Avem o bază uriașă de materii prime — multe zăcăminte sînt identificate — și totuși sîntem departe de a putea spune că le cunoaștem pe toate. Cum se explică atunci că în țara noastră nu s-a dezvoltat în trecut o puternică industrie chimică?

Ce nevoie avea trustul anglo-olandez Royal Dutch sau trustul american Standard Oil de o industrie chimică la noi în țară, cînd era mai rentabil să transporte țițeiul jefuit la ele acasă și să-l prelucreze acolo? Așa se explică că în țara noastră n-a apărut nici cea mai rudimentară instalație de chimizare a țițeiului. Ce interes avea trustul Solvay să dezvolte industria sodei, cînd scotea și așa venituri grase de pe urma exploatării sodei? Valorosul om de știință, academicianul Spacu, povestea că a încercat să realizeze în 1912 o mică fabrică de sodă la Slănic. Cînd Solvay a aflat, a aruncat pe piață sodă la un preț de nimica — și fabrica a rămas în stare de proiect. Cine se putea încumeta să înfrunte influența puternicului Solvay?

In 1938 un trust german s-a „îndurat" de halul de înapoiere în care ne găseam, ca să zicem așa, și a hotărît să pună bazele unui mare combinat chimic. Afacerea a fost tratată direct cu regele Carol. Capitaliștii germani, care au avut ceva de învățat din celebra poveste a tablei de șah și a boabelor de grîu puse pe fiecare pătrățel, au avut o pretenție modestă: pentru fiecare kilogram de fabrică — un kilogram de țiței! Și s-au pus pe lucru! Au făcut întîi niște ziduri înalte și groase ca de fortăreață, de parcă fabrica avea de suportat un asediu îndelungat. Cu cărămida băgată în aceste ziduri s-ar putea construi acum vreo cîteva fabrici și școli laolaltă. După aceea au început să aducă utilajele: adevărați monștri de fontă. Cînd vedeai giganții aceștia îți sărea inima — și te întrebai ce produse infernale s-or mai fi fabricînd aici. Cum mergeau lucrurile, nu era exclus ca fabrica să ia proporțiile unui adevărat zgîrie nori — numai ca să tragă cît mai greu la cîntar! Regele își lua comisionul lui de 50%, capitaliștii străini pompau cu disperare țițeiul, iar noi — noi am rămas c-o hardughie uriașă.

Mai tîrziu, cîțiva capitaliști romîni au încercat să facă o fabrică de medicamente și coloranți pe bază de gaz metan. Au intrat în acțiune capitaliștii germani. Discuțiile s-au desfășurat cam așa:

Capitaliștii germani: — Ce să vă necăjiți: avem chimicale berechet și vă punem la dispoziție cîte vreți.

Capitaliștii romîni: — Dar fabrica de medicamente trebuie s-o facem la noi în țară. Căci glandele de animale trebuie să fie proaspete.

Capitaliștii germani: — Ce să vă necăjiți, vă dăm vagoane frigorifere, aducem glandele la noi — și vă dăm în schimb medicamente.

Trusturile internaționale porunceau, domnii încasau comisioane, iar poporul, poporul își doinea sărăcia și nevoile.

Și o privire în viitor

In 1960, în ultimele zile ale celui de-al doilea cincinal... Doi tineri căsătoriți, după ce și-au făcut cumpărături pe la marile magazine obișnuite, au ajuns și la marele magazin universal „Tehnochimia". Ei sînt însoțiți prin raioanele magazinului de tov. director.

Un covor minunat, pufos, în care ți se afundă pașii; le atrage privirile.

— E din orlon — îi lămurește directorul. Adică, din gaz metan. Perdelele? Din vinilin garantat. Ca și mantaua aceasta de ploaie. Poșetele, valizele, tapetele pe care le vedeți expuse aici, toate sînt foarte rezistente. Sîntem în raionul gazului metan.

— Frumoase cămăși — spune tînărul căsătorit. Sînt din mătase naturală?

— Nu — spune directorul. Din fibre sintetice. La fel ca și costumul acesta confecționat din lînă și din fire poliamidice. Ciorapii? Sînt din perlon. Merg la orice mărime de picior. Sînt „ciorapi universali". Să trecem acum la raionul de stuf.

— Ce să facem cu stuful? se alarmă tînăra.

— Se pot face multe — rîse directorul. Iată, aici aveți un șifonier din plăci impregnate din stuf. Ați crezut că e mahon? Da, seamănă. Din cauza lacului de acetat de celuloză. Vă putem servi cu bureți de baie. Sînt din viscoză — adică tot din stuf. Ce caută cărțile aici? Iată, bunăoară, „Nada Florilor" de Sadoveanu. Hîrtia aceasta velină e fabricată chiar din stuful din împărăția apelor de care vorbește marele nostru scriitor. Studioul, la fel: stuf curat! Admirați ce frumos e lustruită tăblia: movilit pur! Și-acum dacă vreți să poftiți la raionul gazelor de sondă.

La raionul gazelor de sondă tinerii căsătoriți nu știu ce să aleagă.

— Vă sfătuiesc, interveni directorul, să luați acest serviciu de masă, — 24 de piese. E din polietilenă. Il veți avea toată viața — e incasabil. Sau poate doriți un serviciu de ceai? De fructe? Papuceii aceștia de baie au în total două grame. Nici Cenușăreasa n-a avut astfel de papucei în picioare. Articolele din bachelită? Tot ce vă dorește inima se fabrică din gaz de sondă. Din gaz de sondă, gaz metan, stuf și sare...

...Și iată cum, alături de mărfurile obișnuite din metal, lemn, piele, lînă, mătase naturală etc., chimia — cea mai tînără industrie a țării noastre — va oferi poporului muncitor produse de mare varietate și finețe, trainice, rezistente, în culori vii și îmbietoare, pline de farmec.

Chimia, adică gaze, sare, stuf, petrol + inteligența creatoare!

V. SEBASTIAN

(Reportajul a fost întocmit cu sprijinul specialiștilor din Ministerul Industriei Chimice).

Cetățeni, verificați listele de alegători!

In întreaga țară se afișează azi copii ale listelor de alegători pentru alegerile de deputați în sfaturile populare. Aceasta dă posibilitate tuturor cetățenilor cu drept de vot să verifice dacă au fost înscriși în listele de alegători și să facă întîmpinări la sfatul popular respectiv, în cazul cînd descoperă omisiuni sau greșeli în întocmirea listelor.

Pentru a înlesni cetățenilor controlarea listelor de alegători, sfaturile populare din orașele mari organizează centre de afișare a copiilor de pe aceste liste.

Cetățeni! Controlați listele de alegători și verificați dacă ați fost înscriși în ele pentru a vă putea exercita dreptul de vot!

Răspunsuri la întrebările cititorilor

Cum se aduc la cunoștință listele de alegători

Comitetele executive ale sfaturilor populare care au întocmit listele de alegători au datoria ca cel mai tîrziu cu 35 de zile înainte de data alegerilor să afișeze copii de pe listele de alegători, fie în localul sfatului popular, fie în cel al secției de votare, asigurînd alegătorilor posibilitatea de a lua cunoștință de aceste liste. De aceea, îndată după întocmirea listelor de alegători, comitetele executive ale sfaturilor populare sînt chemate să ia toate măsurile necesare pentru a le face cunoscute populației.

Pentru a crea cele mai bune condiții alegătorilor din satele componente ale comunelor ca să verifice dacă au fost înscriși în listele de alegători, comitetele executive ale sfaturilor populare organizează — în zilele dinainte stabilite și aduse la cunoștința cetățenilor — trimiterea în aceste sate a unor delegați cu listele de alegători ai satului respectiv. In orașe și în raioanele orașului București se organizează centre pe raza secțiilor de votare, la care cetățenii să se poată prezenta pentru verificarea înscrierii lor în listele de alegători.

Comitetele executive ale sfaturilor populare trebuie să mobilizeze activiști ai sfaturilor populare, delegate de femei, comitetele de cetățeni și de stradă, să folosească presa locală etc. pentru a chema pe cetățeni să verifice listele de alegători.

Ce face un cetățean cu drept de vot care constată că a fost omis de pe lista de alegători

Exercitarea dreptului de vot constituie, în regimul nostru, un important mijloc prin care cetățenii participă direct la conducerea treburilor de stat. Nimănui nu-i este îngăduit să încalce acest drept, garantat de Constituția R.P.R.

In același timp, exercitarea dreptului de vot constituie pentru fiecare om al muncii o înaltă îndatorire cetățenească. Iată de ce de îndată ce listele au fost afișate, fiecare cetățean trebuie să vegheze ca numele său să fie trecut în listele de alegători, pentru a putea participa la vot.

In cazul cînd alegătorul constată că numele său n-a fost trecut corect în liste sau că a fost omis de pe lista de alegători, el va face o întîmpinare pe care o va depune de îndată la comitetul executiv al sfatului popular care a întocmit lista de alegători.

Comitetul executiv al sfatului popular, primind întîmpinarea, are obligația s-o rezolve în cel mult trei zile de la data înregistrării, afișînd decizia luată.

Dacă cetățeanul nu este mulțumit cu rezolvarea pe care comitetul executiv al sfatului popular a dat-o întîmpinării sale, el poate face o nouă întîmpinare, adresîndu-se de astă dată Tribunalului popular în circumscripția căruia s-a făcut afișarea listelor de alegători. Aceste întîmpinări se pot depune fie direct Tribunalului popular, fie la comitetul executiv al sfatului popular, care are obligația să le înainteze de îndată Tribunalului popular.

Tribunalul popular are obligația să se pronunțe asupra întîmpinării în termen de trei zile de la înregistrare. In acest scop tribunalul examinează întîmpinarea într-o ședință deschisă, cu citarea reclamantului și a reprezentantului comitetului executiv al sfatului popular respectiv. Hotărîrea dată se comunică atît celui care a făcut întîmpinarea cît și comitetului executiv al sfatului popular, pentru a se face, dacă e cazul, rectificările corespunzătoare în listele de alegători. Hotărîrea Tribunalului popular este definitivă.

Dreptul de a face întîmpinări nu este îngrădit în cadrul vreunui anumit termen; întîmpinările se pot depune începînd din ziua afișării listelor de alegători și pînă în ziua alegerilor.

Alegătorii au însă datoria să verifice listele de alegători cît mai grabnic, pentru a putea folosi toate căile acordate de lege în vederea îndreptării eventualelor greșeli sau omisiuni.

Un rol important în justa întocmire a listelor de alegători revine și comisiilor electorale, care sînt chemate să vegheze la alcătuirea acestor liste în termen și să mobilizeze pe cetățeni la verificarea lor.

Revista presei

Cuvîntul căutătorilor de mangan

Cel care a vizitat ca excursionist sau a călătorit cu trenul printre obcinele din regiunea Dornelor rămîne mult timp încîntat de pitorescul priveliștilor din această parte a țării. Natura a înzestrat munții aceștia nu numai cu nesfîrșite păduri conifere și întinderi de pășuni și fînețuri, ci și cu numeroase alte bogății subpămîntene pe care oamenii le valorifică sfredelind pămîntul. Prețioasele minereuri de mangan bucovinene erau cunoscute încă înainte de 1770. De atunci și pînă la naționalizarea minelor, acestea au cunoscut diverși proprietari, care căutau să obțină cît mai mult profit prin exploatarea sîngeroasă a minerilor. Anii primului cincinal au adus o viață nouă atît minelor cît și minerilor din bazinul Dornei. Perspective deosebite le deschid Directivele celui de-al doilea cincinal. Numai în 1956 statul va investi aci 29.900.000 lei pentru a se construi noi instalații care să asigure creșterea producției și a productivității muncii. Pentru îmbunătățirea condițiilor social-culturale se vor cheltui în acest an 2.380.000 lei.

Ocupîndu-se de succesele minerilor Dornei în anii primului cincinal și de sarcinile mari ce le revin în al doilea cincinal, ziarul „Zori Noi" din Suceava publică în numărul său din 18 ianuarie o pagină specială intitulată „Patriei — cît mai mult minereu de mangan!". Pagina, frumos realizată ca aspect, are în mijloc un grafic al creșterii producției, productivității muncii și al mecanizării lucrărilor miniere în anii primului și prevederile celui de-al doilea cincinal. Articole cu un conținut bogat sînt semnate de mineri, maiștri, ingineri, fiind însoțite de fotografiile acestora. Inarmați cu experiența cîștigată în ultimii ani, autorii articolelor arată cum trebuie muncit pentru realizarea sarcinilor celui de-al doilea cincinal. In materialele paginii sînt analizate o serie de probleme privind introducerea și folosirea tehnicii, descoperirea a noi rezerve de minereu etc.

O atenție specială este acordată muncii pe care trebuie să o depună conducerea minelor și organizația de partid pentru răspîndirea experienței înaintate a minerilor fruntași.

Capitaliștii alungați vînturau ideea epuizării zăcămintelor de minereu. Căutătorii de mangan au reușit însă să refacă vechile mine și au descoperit straturi noi, ceea ce a făcut ca ritmul extracției de minereu să crească în cincinal cu 500% față de ritmul dinainte, iar la sfîrșitul lui 1955 s-a ajuns la dublarea rezervelor industriale față de 1954. Echipele de geologi au făcut noi măsurători magnetometrice și geochimice pentru determinarea zonelor mineralizate, care nu apar la suprafață. Au început foraje de cercetare și lucrări miniere de explorare.

„Subsolul bazinului Dornelor, spune ing. geolog Ș. Gergely în articolul său, are încă multe secrete și sarcina noastră este să descoperim tot ce nu este încă cunoscut. ...Atenție mare se va da nu numai minereurilor clasice, oxizi și carbonați, ci și minereurilor sărace, impregnați etc., a căror preparare și îmbogățire a trecut din faza de experimentare în faza de încercări semiindustriale, cu rezultate satisfăcătoare".

Luptînd pentru obținerea unor mari cantități de minereu de mangan de bună calitate în primul cincinal — spune maistrul prăjitor Ion Țăranu — noi am asigurat o bună funcționare a prăjitoarelor și am reușit să obținem minereu de mangan cu un procentaj metalic de 30—40%.

Pe lîngă faptul că enumeră și caută totodată să tragă învățăminte din succesele obținute în primul cincinal, autorii articolelor atrag atenția asupra unor lipsuri. In bazinul Dornelor trebuie făcute eforturi mai mari pentru organizarea judicioasă a muncii, rezolvarea în amănunt a nevoilor tehnico-materiale; e necesară o preocupare deosebită pentru folosirea și întreținerea utilajului, pentru calificarea oamenilor, întărirea disciplinei, răspîndirea experienței fruntașilor. Vorbind despre aceasta, maistrul minier Abraham Ion — șef de echipă la mina Arșița — spune: „Sînt la noi în mină fruntași ca Pindelea Ilie, Forfotă Ștefan, Deac Constantin și Cozan C. Ilie, care au obținut succese frumoase în munca lor. Dar e păcat că metodele fruntașilor nu sînt popularizate în rîndurile celorlalți mineri, experiența lor bună nu este cunoscută și răspîndită, ceea ce face ca unele echipe, ca cele conduse de Astalaș Nicolae, Ciornei Simion, să rămînă în urmă".

In primul cincinal munca manuală, care îngreuna creșterea productivității muncii, a fost înlocuită cu cea mecanizată, prin introducerea perforatoarelor acționate cu aer comprimat. A fost mecanizat în mare parte și transportul. Cu toate acestea, spune inginerul Buzilă Mircea, — „productivitatea muncii nu a crescut în același raport cu dezvoltarea șantierului, organizarea muncii la fronturile de lucru ale unor mine a lăsat de dorit, iar calitatea produselor n-a fost întotdeauna la înălțimea sarcinilor". Pentru a se asigura mărirea producției de mangan cu 40% în al doilea cincinal față de 1955 — spune în continuare ing. Buzilă — vor trebui luate măsuri pentru generalizarea experienței fruntașilor, pentru folosirea din plin a tehnicii noi și introducerea normelor cu motivare tehnică.

Publicarea paginii intitulate „Patriei — cît mai mult minereu de mangan" este o inițiativă bună a redacției ziarului „Zori Noi". Pagina ar fi cîștigat însă mult în eficacitate dacă ar fi acordat o mai mare atenție problemelor creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost — probleme centrale ale industriei noastre. De asemenea, ar fi cîștigat simțitor în combativitate, dacă analizînd problemele și atrăgînd atenția asupra unor lipsuri ar fi criticat în mod concret organele și persoanele care răspund de ele și sînt în măsură să le lichideze.

K. E. Voroșilov a împlinit 75 de ani

Kliment Efremovici Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și membru al Prezidiului C.C. al P.C.U.S., împlinește astăzi 75 de ani. Discipol credincios al marelui Lenin, unul din conducătorii eminenți ai partidului comunist și statului sovietic, K. E. Voroșilov este prețuit și iubit nu numai de poporul sovietic, ci de toți oamenii progresiști din lume, întreaga sa viață fiind o pildă de slujire cu devotament a poporului.

K. E. Voroșilov s-a născut la 4 februarie 1881 în satul Verhnee, gubernia Ekaterinoslav (astăzi regiunea Dnepropetrovsk). Fiu al unui cantonier de cale ferată, el a cunoscut încă din fragedă copilărie mizeria și suferințele în care se zbătea poporul muncitor sub jugul sîngeros al regimului țarist. La 7 ani lucra deja într-o mină de cărbuni din Donbas, la zece ani păștea împreună cu tatăl său vitele unui moșier. A fost un timp argat la chiaburi, iar apoi s-a întors în mină. Ura împotriva exploatatorilor clocotea în inima lui tînără și, la 15 ani, ca muncitor al uzinelor din Alcevskaia, se avîntă în lupta revoluționară, participînd activ la acțiunile muncitorilor. In 1899 K. E. Voroșilov se află în fruntea grevei macaragiilor din Alcevskaia. Concediat și trecut în „listele negre" ale poliției țariste el nu mai e angajat nicăieri timp de trei ani de zile. Reușind apoi să fie primit tot în aceeași uzină, K. E. Voroșilov desfășoară o intensă activitate organizatorică revoluționară, duce muncă de agitație printre muncitori, organizează citirea „Iskrei" leniniste, ia cuvîntul la adunările metalurgiștilor și ale minerilor. Hărțuit de zbirii țarului, el este însă nevoit, după o vreme, să schimbe locul de muncă și în 1903 se angajează în uzina de locomotive din Lugansk (astăzi Voroșilovgrad). In toamna aceluiași an el intră în rîndurile P.M.S.D.R., situîndu-se chiar de la început pe poziția fermă a bolșevicilor. Un an mai tîrziu K. E. Voroșilov este ales membru al Comitetului bolșevic din Lugansk.

In anii primei revoluții ruse din 1905—1907, K. E. Voroșilov luptă în primele rînduri ale muncitorilor revoluționari din Donbas, desfășoară o muncă intensă de agitație printre țăranii din satele învecinate și, în toamna anului 1905, este ales în primul Soviet de deputați ai muncitorilor de la Lugansk.

In 1906 Kliment Efremovici Voroșilov a fost trimis ca delegat al organizației de partid din Lugansk la al IV-lea Congres al partidului, ținut la Stockholm, unde îi cunoaște personal pe V. I. Lenin și I. V. Stalin. In 1907 Voroșilov participă tot ca delegat al organizației de partid din Lugansk și la al V-lea Congres al partidului, ținut la Londra.

Pînă în 1917, K. E. Voroșilov a fost arestat și exilat de ohrana țaristă în repetate rînduri. El n-a încetat însă nici o clipă lupta în rîndurile partidului bolșevic, sub conducerea căruia se pregăteau evenimentele revoluționare ce aveau să ducă în 1917 la răsturnarea țarismului. In februarie 1917, la Petrograd, K. E. Voroșilov reușește — grație marii popularități de care se bucura printre soldați — să atragă de partea revoluției regimentul răsculat Izmailov. A fost ales apoi membru al Sovietului de deputați ai muncitorilor din Petersburg, iar în martie 1917 — după întoarcerea sa la Lugansk — a fost ales președinte al Sovietului de deputați ai muncitorilor din acest oraș. La Lugansk, K. E. Voroșilov a înființat și a condus ziarul „Donețki proletarii".

In zilele Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, K. E. Voroșilov se află din nou în vîltoarea luptei, înfăptuind cu succes însărcinările revoluționare încredințate de partidul comunist în rîndurile muncitorilor din Petrograd. La începutul anului 1918, cînd intervenționiștii străini amenințau existența tînărului stat sovietic, K. E. Voroșilov organizează la Lugansk primul detașament de partizani alcătuit din muncitorii Donbasului, și ia parte la luptele pentru izgonirea trupelor germane de ocupație, vădind cu acest prilej minunatele sale calități militare. Comandînd apoi Armata a 5-a ucraineană, K. E. Voroșilov aduce la o strălucită îndeplinire sarcina trasată de Lenin, organizînd eroicul marș spre Tarițin — străbătînd ținuturi ocupate de trupele gardiștilor albi. In fruntea Armatei a X-a Roșie, care s-a format la Tarițîn, K. E. Voroșilov a luat parte la luptele care au pecetluit soarta intervenției străine și a generalilor albi.

In 1919 K. E. Voroșilov face parte din prima armată de cavalerie a forțelor revoluționare, care lichidează armata lui Denikin, iar în 1920 înfrînge pe panii polonezi și participă la lichidarea armatei lui Vranghel. In 1921 K. E. Voroșilov e ales membru al Comitetului Central al partidului, iar în 1925 este numit Comisar al Poporului pentru Apărarea U.R.S.S. și comandant al forțelor armate ale Uniunii Sovietice. K. E. Voroșilov a fost primul militar numit, în 1935, mareșal al Uniunii Sovietice.

In calitate de comandant al forțelor armate ale Uniunii Sovietice, tovarășul Voroșilov se dedică cu toată energia înfăptuirii sarcinii trasate de partid de a face din armata sovietică o forță invincibilă, capabilă să apere patria împotriva oricărei primejdii, să fie sprijin de nădejde al păcii în lume. K. E. Voroșilov și-a cucerit mari merite în înfăptuirea acestei sarcini; pe temeiul puternicii forțe industriale a U.R.S.S., partidul comunist a asigurat înzestrarea armatei și a flotei maritime și aeriene a U.R.S.S. cu o tehnică militară de prim rang, organizînd în același timp însușirea măiestriei militare de către ostași și cadrele armatei, educarea lor în spiritul devotamentului fără margini față de patrie, față de marea cauză a comunismului.

In timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, K. E. Voroșilov a făcut parte din Comitetul de stat al apărării, participînd la elaborarea și înfăptuirea genialelor planuri ale marilor operațiuni militare pentru nimicirea hoardelor hitleriste.

Acoperindu-se de o glorie nepieritoare în luptele pentru zdrobirea armatelor hitleriste, armata sovietică a putut dovedi întregii lumi forța ei de nebiruit, caracterul ei de armată a eliberării popoarelor.

In 1952, la Congresul al XIX-lea. al partidului, K. E. Voroșilov a fost ales membru al Prezidiului C.C. al P.C.U.S., iar în 1953 președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Pentru merite deosebite față de patrie, Voroșilov a fost decorat de cinci ori cu ordinul Lenin, de cinci ori cu ordinul Steagul Roșu, precum și cu alte ordine și medalii. Numeroase orașe, raioane, întreprinderi, colhozuri din U.R.S.S. poartă cu mîndrie numele acestui vrednic ostaș al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, mare luptător pentru cauza comunismului, pentru pace.

„Poporul nostru — a spus K. E. Voroșilov în cuvîntarea rostită în octombrie trecut la Sevastopol — însuflețit și condus de marele partid al lui Lenin, în frunte cu Comitetul său Central, în colaborare frățească cu țările de democrație populară și marea Chină, construiește cu un avînt și o energie nemaiîntîlnite noua societate omenească — comunismul.

Pentru oamenii sovietici munca constructivă și pacea între popoare sînt principii mărețe și conținutul întregii lor vieți creatoare neobosite.

Datoria noastră sfîntă este de a apăra aceste principii ca lumina ochilor De aceea, atîta timp cît în lume există forțe ostile care încearcă să ne împiedice de a merge pe calea aleasă trebuie să fim vigilenți..."

Kliment Efremovici Voroșilov a fost de două ori — în 1949 și 1951 — oaspete scump al țării noastre. El s-a interesat îndeaproape de munca și succesele poporului romîn pe calea construirii socialismului, iar oamenii muncii din țara noastră nu vor uita niciodată îndemnurile și sfaturile atît de prețioase pe care ni le-a dat atunci ca un bun tovarăș, ca un mare și înțelept prieten al poporului romîn.

Cu prilejul celei de-a 75-a aniversări a nașterii sale, oamenii muncii din țara noastră îi urează din toată inima lui Kliment Efremovici Voroșilov ani mulți de muncă spornică în slujba înaltelor năzuințe ale poporului sovietic de apărare a păcii și a bunei înțelegeri între popoare, de făurire a unei vieți fericite.

Adeziunea oamenilor muncii din țara noastră la Declarația de la Praga

In întreprinderi și instituții ca și în satele și comunele patriei noastre, oamenii muncii — muncitori, țărani muncitori, intelectuali — continuă să-și exprime satisfacția pentru hotărîrile luate în sesiunea de la Praga a Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia de prietenie, colaborare și asistență mutuală, hotărîri menite să contribuie la întărirea păcii.

La Complexul C.F.R. „Grivița Roșie" din Capitală au avut loc convorbiri pe această temă în secțiile rotărie-vagoane și ajustaj-vagoane. Despre importanța Declarației statelor participante la Tratatul de la Varșovia adoptată recent în sesiunea Comitetului Politic Consultativ, au vorbit celorlalți muncitori trasatorul Spiridon Dumitrescu și ajustorul Neagu. Cei doi vorbitori au arătat că hotărîrile sesiunii de la Praga concretizează năzuința milioanelor de oameni cinstiți din lumea întreagă spre pace și colaborare internațională.

In cadrul convorbirii au luat cuvîntul numeroși muncitori, care au exprimat hotărîrea lor de a sprijini Declarația de la Praga prin noi realizări în producție, care să contribuie la întărirea economică a patriei noastre.

Convorbiri asemănătoare au mai avut loc la întreprinderea 30 construcții, Direcția generală farmaceutică, Atelierele M.P.T., Depoul C.F.R.-București-Triaj, întreprinderea „Tehnometal" etc (Agerpres)

Incheierea unui acord cu privire la comunicațiile aeriene între Republica Populară Romînă și Republica Populară Ungară

La 3 februarie a.c. a fost semnat la București un acord între guvernul Republicii Populare Romîne și guvernul Republicii Populare Ungare cu privire la comunicațiile aeriene.

Acordul a fost semnat, din partea guvernului R.P.R. de Ion Stănescu, directorul general al Flotei Aeriene Civile din Ministerul Transporturilor Navale și Aeriene, iar din partea guvernului R.P.U. de Tarjan Endre, șeful Departamentului aerian din Ministerul Poștei și Comunicațiilor.

Tratativele pentru încheierea acordului au decurs într-o atmosferă de caldă prietenie și de înțelegere reciprocă. (Agerpres)

—o—

Sosirea în Capitală a basului sovietic A. F. Krivcenia

La invitația Ministerului Culturii, miercuri a sosit în Capitală basul Alexei Filipovici Krivcenia, solist al Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S., artist al poporului din R.S.F.S.R., laureat al Premiului Stalin

Pe peronul Gării de Nord, oaspetele a fost întîmpinat de reprezentanți ai Ministerului Culturii și ai Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

A fost de față V. V. Skorniakov, atașat al ambasadei Uniunii Sovietice la București.

Basul A. F. Krivcenia va cînta în zilele de 4 și 16 februarie în operele „Rusalka" și „Bărbierul din Sevilla" pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., în ziua de 8 februarie în „Rusalka" la Opera Romînă de Stat din Cluj, iar la 12 februarie în „Bărbierul din Sevilla" la Opera de Stat din Timișoara. (Agerpres)

—o—

Concert Debussy

Vineri seara a avut loc în sala Dalles un concert de muzică de cameră din creația marelui compozitor francez Claude Debussy.

Programul a cuprins Sonata pentru vioară și pian în sol minor, în execuția violonistei Rhea Sylvia Stark și a pianistului Ion Filionescu; șase preludii pentru pian în interpretarea pianistei Silvia Șerbescu, artistă emerită a R.P.R., laureată a Premiului de Stat, liduri cîntate de soprana Lila Cristescu, laureată a Concursului tinerilor soliști, acompaniată la pian de Nicolae Rădulescu, și Sonata pentru flaut, violă și harpă, interpretată de Vasile Jianu, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat, Andela Weisova-Costea, laureată a Concursului internațional de la Praga și Liana Pasquali.

Concertul a fost îndelung aplaudat. (Agerpres)

—o—

INFORMAȚII

■ Casa Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S. anunță conferința tov. Octav Livezeanu, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S., intitulată „8 ani de la semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și ajutor reciproc dintre U.R.S.S. și R.P.R.".

Conferința va avea loc sîmbătă 4 februarie 1956, ora 18, în sala Casei Prieteniei Romîno-Sovietice din str Batiștei nr. 14,

■ La tragerea „Loto-Central" din seara zilei de 3 februarie a.c., au fost extrase din urnă următoarele numere:

50 75 15 27 83 58 18 19 56

Răspunsul președintelui Dwight D. Eisenhower la mesajul lui N. A. Bulganin din 23 ianuarie

Excelenței sale Nikolai A. Bulganin,
președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste
MOSCOVA

Stimate domnule președinte,

Vă mulțumesc pentru scrisoarea dvs. din 23 ianuarie care mi-a fost remisă de ambasadorul Zarubin. Am studiat-o cu atenție.

Dați-mi voie să vă spun de la început că eu consider într-adevăr că actuala situație internațională cere ca toate statele, și îndeosebi marile puteri, să tindă spre micșorarea încordării internaționale și întărirea încrederii și colaborării internaționale. Pe măsură ce crește puterea forțelor de distrugere, devine necesar nu numai să se tindă spre stabilirea unui control asupra acestor forțe și spre limitarea lor, ci și să se lichideze antagonismul existent care îi poate determina pe oameni să folosească aceste forțe. Pot să vă asigur că acest punct de vedere este împărtășit de popoarele Statelor Unite și de conducătorii lor politici, fără nici o excepție. Sînt convins că acest punct de vedere este împărtășit de asemenea de toate popoarele lumii, și oamenii cărora li s-a încredințat puterea politică au înalta datorie de a merge în întîmpinarea dorinței generale de pace a popoarelor.

Așa cum binevoiți să reamintiți, nu odată m-am referit la bunul extrem de prețios pe care ni-l oferă prietenia istorică dintre popoarele noastre. Am convingerea fermă că pe această bază ar putea fi stabilite relații politice mai bune. Vă pot asigura, d-le președinte, că în întreaga lume nu există popor care să se consacre mai sincer construirii edificiului păcii decît poporul american. Intregul nostru popor năzuiește să pună capăt încordării și primejdiilor care există în prezent în situația internațională. Intr-adevăr nu există nici o faptă nobilă pe care nu am face-o dacă am fi convinși că ea ar contribui la stabilirea unei păci echitabile în întreaga lume.

Tocmai din acest punct de vedere am studiat actuala dvs. propunere de a se încheia între țările noastre un tratat de prietenie și colaborare pe termen de 20 de ani care în momentul de față ar servi cauzei păcii.

In primul rînd remarc că țările noastre sînt deja legate printr-un tratat solemn — Carta Organizației Națiunilor Unite. Tratatul pe care îl propuneți dvs. acum ar consta din trei articole principale. Remarc de asemenea că fiecare din aceste articole este deja cuprins în prevederile precise ale acestui tratat dintre noi, încheiat în cadrul Organizației Națiunilor Unite.

Primul articol al proiectului dvs. de tratat ar obliga cele două țări ale noastre să dezvolte relații de prietenie între popoarele noastre pe bază de egalitate în drepturi, respect reciproc și neamestec în treburile interne. In calitate de membri ai Organizației Națiunilor Unite noi avem deja obligația „de a dezvolta relații de prietenie între națiuni pe baza respectării principiului egalității în drepturi și autodeterminării popoarelor". Articolul 2 din tratatul propus de dvs. ne-ar obliga să rezolvăm diferendele noastre internaționale numai prin mijloace pașnice. Aceasta este o obligație prin care cele două țări ale noastre sînt deja legate prin prevederile articolului 2—3 din Carta Organizației Națiunilor Unite, în care se spune că, toți membrii Organizației Națiunilor Unite își rezolvă diferendele internaționale prin mijloace pașnice". Articolul 3 ne-ar obliga să întărim colaborarea în domeniul economic, cultural și științific. Capitolul 9 din Carta Organizației Națiunilor Unite, care se referă la „colaborarea economică și socială internațională", ne cheamă să lucrăm pentru „soluționarea problemelor internaționale în domeniul economic social, al ocrotirii sănătății și al problemelor asemănătoare" și ne îndeamnă la „colaborare internațională în domeniul culturii și învățămîntului" Carta Organizației Națiunilor Unite este un tratat solemn între țara dvs și țara mea — este un tratat între multe țări, fiecare dintre ele fiind legată de noi și de fiecare altă țară, și fiecare dintre ele este interesată ca în întreaga lume să fie pace. Poporul american dorește sincer să-și dea contribuția la înfăptuirea țelurilor acestei Carte. Dar cuvintele Cartei nu au preîntîmpinat actuala stare de încordare internațională. Cum putem spera că actuala situație poate fi îndreptată numai prin repetarea acestor cuvinte sub forma unui acord bilateral?

Mă întreb dacă procedura încheierii unui tratat la care vom recurge încăodată, și de data aceasta numai pe bază bilaterală, nu va dăuna cauzei păcii, creînd iluzia că printr-o trăsătură de condei a fost obținut un rezultat care în realitate poate fi obținut numai prin modificarea spiritului însuși. Colaborarea prietenească între state depinde nu numai de promisiunile cuprinse în tratat, ci și de însuși spiritul care animă guvernele statelor interesate și de acțiunile lor efective.

Tocmai în speranța realizării unui astfel de spirit și a unor astfel de acțiuni am plecat în iulie anul trecut la Geneva — pas fără precedent în anii de pace ai istoriei americane. In ciuda îndoielilor exprimate de mulți dacă o astfel de misiune va servi într-adevăr unui scop util am considerat situația existentă ca fiind atît de serioasă încît nu puteau fi neglijate nici un fel de șanse de a o modifica în direcția îmbunătățirii ei, oricît de neînsemnate ar fi fost aceste șanse. La Geneva dvs. ați exprimat păreri și aspirații analoage.

Am sperat sincer că în urma acestei consfătuiri cu dvs. și cu șefii guvernelor Franței și Regatului Unit va începe o îmbunătățire a relațiilor internaționale, îndeosebi între cele patru țări care au fost reprezentate acolo, în privința problemelor speciale pentru care cele patru țări ale noastre poartă o răspundere deosebită.

Din păcate, poporul american a fost nevoit să ajungă la concluzia tristă că evenimentele care au urmat după conferința noastră nu i-au îndreptățit speranțele.

Permiteți-mi să vă reamintesc pe scurt istoricul ultimelor evenimente

La Geneva noi am dat directive miniștrilor noștri de Afaceri Externe să elaboreze măsuri efective pentru soluționarea acestor probleme concrete.

Prima dintre aceste probleme era cea a securității europene și a Germaniei. Noi am căzut în mod precis de acord că reglementarea problemei germane și reunificarea Germaniei prin ținerea de alegeri libere trebuie să aibă loc în conformitate cu interesele naționale ale poporului german și cu interesele securității europene.

Dar, în ciuda propunerilor constructive prezentate de cele trei puteri occidentale în problema reunificării Germaniei și a securității europene, guvernul dvs. a considerat că nu poate în momentul de față să accepte vreo propunere referitoare la unificarea Germaniei prin alegeri libere.

Cea de a doua problemă era problema dezarmării. In timpul discutării acestei probleme de către noi la Geneva am prezentat propunerea cu privire la „cerul deschis" în speranța că putem face într-adevăr ceva pentru a convinge lumea că nu avem unii față de alții scopuri agresive. Guvernul dvs. a respins însă această propunere la conferința miniștrilor Afacerilor Externe.

Cea de a treia problemă era dezvoltarea contactelor dintre Est și Vest. Miniștrii puterilor occidentale au pus numeroase măsuri concrete în vederea stabilirii unor relații mai strînse și unei mai bune înțelegeri reciproce Dar nici una din aceste propuneri nu a fost acceptată de guvernul dvs. In ciuda acestui fapt, în ultima vreme, după cum menționați dvs., s-a produs o oarecare îmbunătățire în domeniul contactelor dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii.

Inrăutățirea care s-a produs ulterior se datorește, după părerea noastră, faptului că guvernul dvs. a început să promoveze în diferite regiuni ale lumii o orientare care sporește încordarea prin intensificarea urii și dușmăniei în legătură cu diferendele istorice internaționale. Impărtășesc părerea dvs. că este imperios necesară o îmbunătățire a relațiilor sovieto-americane. Dar, sincer vorbind, poporul nostru cu greu poate împăca ceea ce, după cum socotim noi, constituie obiectivele guvernului dvs. în aceste regiuni cu actualele dvs. cuvinte, care subliniază atît de just răspunderea deosebită a guvernelor noastre pentru micșorarea încordării internaționale și întărirea încrederii și colaborării între state.

Mă refer la istoria acestui an care a trecut, exclusiv pentru ca aceasta să ne dea posibilitatea de a schița viitorul nostru cu o mai mare perspectivă de succes. Țara noastră întinde o mînă prietenoasă tuturor celor care ar strînge-o sincer. Am spus deseori și repet din nou că nu există nici un lucru pe care nu l-aș face în scopul promovării păcii în întreaga lume, în condițiile echității. Noi știm însă că ceea ce contează sînt tocmai faptele, nu numai cuvintele.

Gîndiți-vă, d-le președinte, ce schimbări uriașe s-ar petrece, nu numai în relațiile dintre noi ci și în lumea întreagă, dacă ar fi luate fără întîrziere măsuri pentru reunificarea Germaniei în condiții de libertate în cadrul securității; dacă ar fi îndeplinită promisiunea făcută de noi în timpul războiului de a respecta dreptul popoarelor de a-și alege forma de guvernare în care să trăiască; dacă ar fi luate măsuri pentru o astfel de deschidere reciprocă a țărilor noastre în vederea inspecției încît posibilitățile unui atac pe neașteptate să înceteze de a mai exista și dacă reducerea înarmărilor ar deveni practic realizabilă eliberind capacitățile de producție pentru îmbunătățirea condițiilor de trai ale omenirii. Gîndiți-vă de asemenea că neîncrederea și greșita înțelegere care s-au îngrămădit ar dispare dacă popoarele noastre ar face schimb liber de știri, informații, vizite și idei.

Toate acestea sînt probleme pe care le-am discutat împreună la Geneva. Acestea sînt țelurile finale cărora țara mea le rămîne credincioasă și spre care sîntem gata să mergem în orice moment în spiritul concilierii. Pot spera în baza scrisorii dvs. că și dvs. v-ați consacrat acestor țeluri înalte? Voi aștepta expunerea ulterioară a vederilor dvs.

Cu sinceritate,
DWIGHT D. EISENHOWER

27 ianuarie 1956.

* * *

Festivalul filmului indian

„Vagabondul"

Filmele indiene prezentate în ultimul timp pe ecranele cinematografelor noastre contribuie mult la dezvăluirea adevărului despre India și despre viața poporului său, la spulberarea imaginii false creată de producțiile literare și cinematografice care înfățișau viața indiană văzută cu ochii colonialiștilor.

Această imagine despre India a făcut ca pentru mulți, însăși existența unei industrii cinematografice naționale indiene să constituie pînă nu de mult un lucru aproape de necrezut. Din anul 1913, cînd a fost turnat primul film indian, cinematografia indiană s-a dezvoltat ajungînd să ocupe astăzi al doilea loc din lume în ce privește volumul producției sale — circa 350 de filme pe an. De la simplele transpuneri, „adaptări" după filme europene sau americane, arta cinematografică indiană, puternic influențată în anii din urmă de progresele obținute de poporul Indiei în lupta pentru consolidarea independenței, a căpătat un tot mai puternic caracter național, nu numai în ce privește forma artistică, dar și în privința problemelor de viață dezbătute.

Tematica inspirată din viața maselor populare, din lupta și aspirațiile lor a început să se afirme cu tărie; zdruncinarea asupririi coloniale, combaterea prejudecăților mistice și de castă, înfățișarea vieții grele a țărănimii indiene au prilejuit cineaștilor din India crearea unor filme de mare valoare artistică, pătrunse de năzuințe umaniste, de un conținut social înaintat.

Filmul în două serii „Vagabondul" se ridică împotriva falsei filozofii aristocratice. Este o temă care se ivește în viața poporului mai ales în vremuri de surpare a privilegiilor nobiliare și care se împletește cu tema egalității în fața legii. După revoluția franceză, Jean Valjean, eroul lui Hugo din „Mizerabilii", sau Vautrin-Collin, eroul lui Balzac, întruchipau tipul omului pe care viața socială — și nu faptul că e un om simplu, din popor — l-a făcut să intre în conflict cu legea. Pentru a înțelege însemnătatea socială a filmului „Vagabondul" e deajuns să spunem că în India împărțirea în caste nobiliare și prejudecățile legate de acest fapt erau poate mai puternice decît în Franța secolului trecut. Cuvîntul „paria" — om aflat în stratul cel mai de jos al societății și lipsit de orice fel de drepturi — provine tocmai din India. Filmul care rulează acum pe ecranele noastre dezbate drama unui astfel de „paria" și afirmă — cu o mare bogăție de „dovezi" artistice — că nu obîrșia, ci împrejurările sociale au făcut ca acest om să devină un răufăcător. Creatorii filmului apără cu mijloacele artei cinematografice demnitatea umană, demonstrînd că nimeni nu se naște „bun" sau „rău", dar că mediul social determină de obicei destinul omului, multe trăsături ale caracterului său.

Raj — fiul nerecunoscut al unui judecător — poartă de-a lungul existenței sale stigmatul obîrșiei „de jos" Nedreptatea socială îl face să alunece pe un drum greșit. Eliminat din școală pentru că — împins de lipsuri — încearcă să muncească cinstit, ca văcsuitor de ghete, Raj devine un vagabond, un hoț. Iar atunci cînd apăsat de josnicia, de micimea existenței sale încearcă să se întoarcă pe drumul vieții cinstite, se lovește din nou de prejudecățile sociale. „Cine se naște om cinstit va fi întotdeauna un om cinstit, iar cine se naște hoț va fi întotdeauna un hoț" — acesta este verdictul pe care îl rostește însuși judecătorul, întruchipare a prejudecăților de castă.

Autorii filmului nu-și propun să dea o rezolvare pe plan general a acestor probleme. Cuvintele lui Raj, rostite la proces (seria a II-a a filmului) sînt însă elocvente: trebuie înlăturate cauzele care nasc milioanele de „vagabonzi", trebuie înlăturată mizeria.

Filmul, interesant și original, îl face pe spectator să urmărească cu pasiune acțiunea chiar dacă în dezvăluirea destinului lui Raj intervin un număr de coincidențe și de momente melodramatice; jocul convingător al actorilor, tendința generoasă a întregului film ne emoționează profund, compensînd din plin ceea ce este convențional în desfășurarea lui.

Trebuie să ne oprim în special asupra măiestriei și a talentului multilateral al lui Raj Kapoor, regizorul filmului și totodată actorul care interpretează rolul „vagabondului".

Kapoor — al cărui joc îmbină o mare varietate de stiluri (amintește în cîteva momente de Charlie Chaplin) — izbutește în rolul lui Raj o creație excepțională. Trecînd cu o uimitoare ușurință de la scenele de mare tragism la cele de comedie, actorul dezvăluie cu deosebită finețe psihologică frămîntările, drama sufletească a eroului, arată, dincolo de aparențe, fondul bun, cinstit al vagabondului Raj. Acest „grăunte prețios" al cinstei, al omeniei strălucește prin zgura neagră cu care „societatea" a înconjurat sufletul vagabondului și de aceea Raj este simpatic, apropiat spectatorilor, de aceea el apare superior ca om reprezentanților în film ai păturilor „de sus".

Cu mult farmec sînt realizate scenele de dragoste dintre Raj și Rita — adevărate explozii de viață ca în episoadele din barcă sau de pe marginea lacului. Sînt scene pline de poezie, de elan tineresc care constituie în același timp un act de acuzare împotriva „principiilor" ce contestă oamenilor simpli dreptul la viață, la dragoste, la fericire.

Este impresionantă apariția actorului Prithviraj în rolul judecătorului Ragunath. Vădind o mare siguranță în interpretare, actorul redă mentalitatea îmbîcsită de prejudecăți a judecătorului.

Un moment crucial în destinul vagabondului Raj este întîlnirea cu Rita, prietena lui din copilărie. Dragostea Ritei, înțelegerea ei îl fac să dorească din tot sufletul să se rupă din mediul lui viciat, să înceapă o viață nouă, demnă. In film, actrița Fatima Rasid (Rita) subliniază aceste trăsături ale eroinei — duioșie, feminitate, dar și dîrzenie — trăsături care justifică ascendentul pe care această fată îl are asupra lui Raj. Merită relevat și ca procedeu regizoral felul în care chipul din tablou al Ritei îi apare în repetate rînduri lui Raj ca o mustrare a propriei sale conștiințe.

De altfel, întregul film poartă amprenta măiestriei regizorului Raj Kapoor. Despre „Vagabondul" se poate spune că este o creație cu adevărat poetică. Poezia filmului nu izvorăște însă în mod izolat din caracterul exotic al peisajului, al cîntecului sau al dansului, ci din ambianța pe care o creează viziunea regizorală, jocul actorilor, compoziția cadrului. Sînt în acest film — și aici trebuie să subliniem în primul rînd meritul operatorului — pagini de antologie cinematografică — bunăoară imaginile de la începutul filmului (episodul plimbării cu barca) în care dansatoarele — simbolizînd parcă tinerețea și vigoarea poporului — se profilează în depărtare pe cerul înnorat în sunetul cîntecelor naționale indiene, totul într-o lumină difuză, un clar-obscur. In India cea inundată de soare, cu clădiri albe, cu contraste puternice între lumină și umbră, operatorul Radhu Karmakar realizează îmbinări de alb și negru, imagini de un minunat relief, la fel după cum pîcla cenușie a anotimpului ploios e surprinsă în cadre profund impresionante.

Filmul arată și măsura în care cineaștii indieni au știut să îmbine într-un singur film procedee și mijloace diferite, caracteristice cinematografiei europene, ba chiar și stiluri diferite, pe care caută să le armonizeze.

Spre deosebire de stilul european, care deobicei introduce cîntecul și dansul doar în filmele de comedie, indienii intercalează episoade de muzică și dans și în creații de dramă.

După cum se știe, în dansul tradițional indian, mimica, mișcarea mîinilor reprezintă un limbaj care exprimă precis și nuanțat o bogată gamă de sentimente și idei. E un limbaj întrucîtva mai accesibil decît graiul însăși: în vreme ce indienii vorbesc într-un mare număr de dialecte și chiar le limbi diferite și nu pot pricepe toți, în egală măsură, cuvintele rostite în „hindu", dansul și muzica le trezesc în inimă aceleași sentimente și ajută să pătrundă mai lesne în țesătura filmului. Cîntecele și dansurile care vorbesc despre iubire — îndeosebi în seria I-a a filmului — sînt realizate cu o măiestrie tulburătoare și cu un bun gust artistic excepțional. Muzica filmului, scrisă de compozitorul Shanker Jaikishan pe baza cîntecelor populare indiene — foarte melodioasă și de un puternic dramatism — contribuie mult la succesul acestei valoroase creații cinematografice.

Alături de neuitatul „Doi acri de pămînt", „Vagabondul" ne trezește dorința de a vedea pe ecranele noastre și alte filme ale cinematografiei indiene, ca și filmele altor popoare ale Asiei — noi producții chineze, filme progresiste japoneze etc. Spectatorii noștri, pătrunși de caldă simpatie față de India — țară care promovează activ principiul păcii și prieteniei între popoare — își exprimă satisfacția și admirația față de reușita cineaștilor indieni; încă din primele zile „Vagabondul" cunoaște un bine meritat succes de public.

D. COSTIN

Actorul și regizorul Raj Kapoor

In U.R.S.S. a fost construit cel mai mare accelerator-sincrofazotron din lume

MOSCOVA 3 (Agerpres). — TASS

La 2 februarie a avut loc la Casa oamenilor de știință din Moscova adunarea anuală a Academiei de Științe a U.R.S.S., consacrată rezultatelor activității științifice pe 1955.

In cuvîntul său introductiv, A. N Nesmeianov, președintele Academiei de Științe a U. R. S. S., a relevat marea amploare a lucrărilor în domeniul fizicii nucleare, precum și excepționala importanță a mașinilor de calculat cu funcționare rapidă al căror viitor întrece cu mult limitele matematicii și care aduc progresul tehnic în automatizare, statistică, planificare etc. Vorbitorul a citat de asemenea cele mai importante cercetări în domeniul fizicii semiconductorilor, a subliniat importanța lucrărilor din domeniul acusticii, radiotehnicii, radioastronomiei și astrofizicii, a scos în evidență marea amploare a cercetărilor asupra sintezei chimice a hidrocarburilor și a transformărilor lor catalitice.

A. V. Topciev, secretar științific principal al Prezidiului Academiei de Științe a U.R.S.S., a prezentat un raport cu privire la principalele rezultate ale activității științifice și aplicării în practică a lucrărilor științifice efectuate în 1955. El a vorbit amănunțit despre problemele folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. In sute de institute, laboratoare de pe lîngă uzine și stațiuni experimentale, a spus raportorul, se desfășoară lucrări în domeniul utilizării radiațiilor nucleare și a izotopilor radioactivi în industrie, agricultură și știință. Acad. Topciev a caracterizat unele rezultate obținute anul trecut datorită acestor cercetări. Printre altele, el a informat pe participanții la sesiune asupra **construirii în U.R.S.S. a celui mai mare accelerator-sincrofazotron din lume, capabil să dezvolte o energie de 10 miliarde electron-volți.**

Raportorul a vorbit apoi despre folosirea realizărilor științei în economie.

A fost ascultat cu mult interes referatul cu tema „Cristalele în știință și tehnică", prezentat de academicianul A. V. Șubnikov.

Semnarea unor acorduri economice între U. R. S. S. și R. P. F. Iugoslavia

MOSCOVA 3 (Agerpres). — TASS

In urma tratativelor care au avut loc la 2 februarie 1956, au fost semnate la Moscova acordurile potrivit cărora Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste va acorda Republicii Populare Federative Iugoslavia un împrumut și un credit comercial prevăzute prin protocolul cu privire la tratativele economice care s-au desfășurat între delegațiile guvernelor U.R.S.S. și R.P.F. Iugoslavia la 1 septembrie 1955.

Conform acordurilor încheiate, împrumutul în sumă de 30 milioane de dolari se acordă în valută liber convertibilă sau în aur cu o dobîndă de 2% pe an, și cu termen de amortizare de 10 ani, guvernul iugoslav putînd folosi această sumă cum crede de cuviință în cursul perioadei 1956-1958, fie dintr-odată, fie în rate. Creditul comercial este de 54 milioane de dolari și se acordă pentru achitarea mărfurilor furnizate de U.R.S.S. pentru 1956-1958. Creditul va fi amortizat în decurs de 10 ani, de la începutul folosirii lui, cu o dobîndă de 2% pe an. **Amortizarea creditului va începe la 1 ianuarie 1959.**

Uniunea Sovietică continuă cu consecvenţă iniţiativele menite să asigure pacea şi prietenia între popoare

Mesajul lui N. A. Bulganin adresat preşedintelui S.U.A., Dwight D. Eisenhower, la 1 februarie

MOSCOVA 3 (Agerpres). — TASS După cum se ştie, la 25 ianuarie, G. N. Zarubin, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al U.R.S.S. în S.U.A., l-a vizitat pe preşedintele S.U.A., Dwight D. Eisenhower, şi i-a înmînat mesajul din 23 ianuarie al preşedintelui Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, mesaj al cărui text a fost publicat în presa sovietică.

La 2 februarie, ambasadorul G. N. Zarubin l-a vizitat pe secretarul de stat al S.U.A., John Foster Dulles, şi i-a înmînat un nou mesaj al preşedintelui Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, către preşedintele S.U.A., Dwight D. Eisenhower, în legătură cu răspunsul preşedintelui S.U.A. la mesajul lui N. A. Bulganin din 23 ianuarie.

Excelenţei sale domnului Dwight Eisenhower, preşedintele Statelor Unite ale Americii

WASHINGTON

Stimate domnule preşedinte,

Mesajul dvs. din 27 ianuarie, conceput într-un ton atît de prietenesc, nu a putut să nu-mi reînvie amintirile despre convorbirile sincere şi deschise pe care noi împreună şi colegii noştri le-am dus la Geneva acum o jumătate de an. Poţi fi pe poziţii diferite, poţi susţine puncte de vedere diferite, dar dacă se manifestă bunăvoinţă şi dorinţa de înţelegere reciprocă, astfel de discuţii contribuie la întărirea încrederii, la stabilirea de relaţii prieteneşti.

M-a bucurat faptul că sînteţi de acord că actuala situaţie internaţională impune tuturor statelor, şi în primul rînd marilor puteri, care poartă o răspundere deosebită pentru asigurarea păcii şi securităţii popoarelor, să ia măsuri de natură să contribuie la slăbirea continuă a încordării internaţionale, la întărirea încrederii şi colaborării între state.

Am fost satisfăcut şi de faptul că sînteţi de acord că prietenia istorică între popoarele noastre ne oferă baza pe care ar putea fi stabilite relaţii politice mai bune între ţările noastre.

Tocmai pentru că o asemenea bază există, eu şi colegii mei am hotărît, curînd după ce popoarele noastre au sărbătorit anul nou, să vă propunem să ne gîndim împreună la măsurile concrete care să permită îmbunătăţirea substanţială a relaţiilor dintre ţările noastre. Făcînd aceasta am ţinut seama de faptul că soarta păcii în întreaga lume depinde în mare măsură de felul în care vor evolua relaţiile dintre noi.

Am considerat şi considerăm că a sosit timpul de a se încheia un tratat de prietenie şi colaborare între ţările noastre. Aceasta ar constitui o contribuţie importantă la dezvoltarea relaţiilor sovieto-americane şi ar contribui totodată la îmbunătăţirea relaţiilor dintre prietenii dvs. şi prietenii noştri pe arena internaţională. Nu putem decît să regretăm că propunerea noastră n-a fost primită favorabil de către dvs.

Pe cît am putut înţelege, vă derutează faptul că proiectul de tratat propus de noi reproduce într-o anumită măsură anumite prevederi ale Cartei O.N.U., sub care stau semnăturile ţărilor noastre. Acest fapt însă, după cum ni se pare, nu numai că nu împiedică, ci, dimpotrivă, favorizează încheierea tratatului. Existenţa Cartei O.N.U. nu exclude cîtuşi de puţin posibilitatea încheierii unor acorduri bilaterale între membrii acestei organizaţii, acorduri bazate pe principiile ei. In Carta O.N.U. se spune doar deschis că membrii Organizaţiei Naţiunilor Unite trebuie „să creeze condiţii, în care să poată fi menţinute dreptatea şi respectarea obligaţiilor care decurg din tratate şi din alte surse ale dreptului internaţional".

După crearea O.N.U., S.U.A., ca şi numeroase alte state, au devenit participante la multe tratate şi acorduri atît bilaterale, cît şi multilaterale. Şi niciodată nu s-a pus şi nu poate fi pus la îndoială dreptul incontestabil al statelor suverane de a încheia în interesul păcii orice tratate şi acorduri care reglementează relaţiile lor cu alte ţări.

Nu se poate să nu se ţină seama şi de faptul că însăşi Carta O.N.U. nu poate fi destul de eficientă, dacă două dintre cele mai mari puteri ale lumii — U.R.S.S. şi S.U.A. — nu-şi vor normaliza relaţiile. Ea poate deveni mai eficientă în cazul cînd cele două ţări ale noastre vor colabora în scopul atingerii ţelurilor puse în faţa Organizaţiei Naţiunilor Unite. Cred că veţi fi de acord cu aceasta.

Pe cît am putut înţelege, vă trezeşte oarecare îndoieli faptul că noi vă propunem încheierea unui tratat „pe bază bilaterală", în timp ce Carta O.N.U. este „un tratat între mai multe state".

Dar cred că sînteţi de acord că încheierea unui tratat de prietenie şi colaborare între două dintre cele mai puternice ţări din lume ar însănătoşi într-o mare măsură situaţia internaţională. Pe de altă parte noi sîntem dispuşi să încheiem tratate similare şi cu alte state, inclusiv Anglia şi Franţa. In sfîrşit rămîne valabilă propunerea cu privire la încheierea unui tratat între cele două grupuri de state — statele participante la N.A.T.O. şi cele participante la Tratatul de la Varşovia.

Remarcaţi pe bună dreptate în mesajul dvs. că pentru stabilirea păcii în întreaga lume faptele şi nu vorbele au importanţă. Incheierea unui tratat de prietenie şi colaborare între U.R.S.S. şi S.U.A. ar constitui unul din cele mai importante fapte concrete în acest domeniu, întrucît ţările noastre, asumîndu-şi obligaţii de cea mai mare însemnătate prevăzute de proiectul de tratat, ar întări încrederea şi ar aduce linişte în întreaga atmosferă internaţională. Acest lucru ar însemna că ţările noastre nu se limitează la asigurări verbale că doresc să fie prietene, ci trec la aplicarea în practică a obligaţiilor asumate.

Totodată se poate remarca că, după conferinţa de la Geneva, în această direcţie au şi fost întreprinse acţiuni importante care contribuie la slăbirea încordării internaţionale. De aceea cu greu putem fi de acord cu afirmaţia că perioada de după Geneva nu a îndreptăţit speranţele popoarelor.

In ceea ce-l priveşte, guvernul sovietic a şi aplicat o serie de măsuri care urmăresc micşorarea încordării internaţionale şi întărirea încrederii între state. In această ordine de idei aş dori să reamintesc de reducerea în 1955 a forţelor armate ale Uniunii Sovietice cu 640.000 de oameni; micşorarea alocaţiilor pentru nevoile militare ale U.R.S.S. în 1956 cu 9,6 miliarde ruble în comparaţie cu 1955; renunţarea de către Uniunea Sovietică la ultima sa bază militară de pe teritoriul altor state, şi anume la baza militară din Finlanda, Porkkala-Udd; iniţiativa Uniunii Sovietice în încheierea tratatului de stat cu Austria, ceea ce a dus la retragerea de pe teritoriul Austriei a tuturor trupelor străine şi asumarea de către Austria a obligaţiei de a duce o politică de permanentă neutralitate.

Sînt cunoscute de asemenea şi alte acţiuni ale Uniunii Sovietice îndreptate spre micşorarea încordării internaţionale şi îmbunătăţirea relaţiilor între state.

In Uniunea Sovietică se consideră că şi alte state ar putea întări declaraţiile lor prin fapte precise. Or, ca să fim sinceri, domnule preşedinte, trebuie să spunem că anumite mari puteri nu numai că nu au întreprins acţiuni similare, ci dimpotrivă fac destule pentru a agrava încordarea internaţională.

In ciuda rezultatelor pozitive ale întîlnirii noastre de la Geneva, alocaţiile militare ale unor puteri occidentale, printre care şi S.U.A., nu numai că nu sînt reduse, ci, dimpotrivă, sporesc. Sporeşte şi numărul bazelor militare americane de pe teritorii străine, aceste baze fiind aşezate mai ales în regiunile din apropierea frontierelor Uniunii Sovietice. Trebuie să fiţi de acord că acest lucru nu poate să nu provoace în rîndurile poporului sovietic temeri lesne de înţeles în privinţa intenţiilor S.U.A.

Nu putem să nu acordăm atenţie şi faptului că anumite personalităţi conducătoare din S.U.A., contrar asigurărilor reciproce de pace pe care ni le-am făcut unul altuia, domnule preşedinte, în timpul conferinţei de la Geneva, continuă să facă declaraţii despre care în nici un caz nu se poate spune că sînt conforme „spiritului Genevei". Se ştie, de pildă, că, foarte recent, în S.U.A. a fost făcută o declaraţie în favoarea unei politici care să ţină ţara „în pragul războiului". Nu putem să nu acordăm atenţie şi declaraţiilor războinice ale unor conducători militari ai N.A.T.O., care cheamă făţiş la continuarea cursei înarmărilor şi la acumularea de rezerve de arme atomice pentru trupele N.A.T.O. şi care nu se sfiesc să ameninţe cu folosirea lor.

Propunînd încheierea unui tratat de prietenie şi colaborare între ţările noastre, pornim de la premiza că încheierea unui astfel de tratat şi îmbunătăţirea relaţiilor dintre ţările noastre ar uşura efectuarea unei reduceri substanţiale a armamentelor şi forţelor armate. S-ar putea, de pildă, să reducem forţele armate ale celor cinci puteri pînă la nivelurile care au fost acceptate la timpul său atît de Statele Unite cît şi de Uniunea Sovietică. La aceasta ar contribui şi un acord în problema armei atomice a cărei interzicere o cer popoarele. Ar fi uşurată şi rezolvarea problemei instituirii unui control internaţional corespunzător.

Im mesajul dvs. aţi atras din nou atenţia asupra propunerii dvs. cu privire la „cerul deschis", care prevede zboruri reciproce deasupra teritoriilor Uniunii Sovietice şi S.U.A. efectuate respectiv de avioane americane şi sovietice în scopul luării de fotografii din avion, precum şi schimbul de informaţii militare. Eu şi colegii mei am mai avut prilejul să ne exprimăm atitudinea faţă de această propunere. Credem că în actuala situaţie internaţională şi, cu atît mai mult, în condiţiile cursei înarmărilor cu nimic justificate, efectuarea unor asemenea zboruri nu numai că nu ar elibera popoarele de teama unui nou război, ci dimpotrivă ar accentua această teamă şi suspiciunile reciproce. Judecaţi şi dvs., domnule preşedinte: Ce ar face conducătorii militari ai ţării dvs. dacă li s-ar raporta că fotografiile luate din avion arată că vecinul are mai multe aerodromuri? Fără doar şi poate că ei ar ordona sporirea imediată a numărului aerodromurilor lor. Fireşte că într-un caz analog la fel ar proceda şi conducătorii noştri militari. Este lesne de înţeles că rezultatul ar fi o nouă intensificare a cursei înarmărilor.

Altfel ar sta lucrurile dacă am ajunge la un acord asupra reducerii armamentelor şi a forţelor armate. Atunci, efectuarea unui control corespunzător, cu metode asupra cărora am putea cădea de acord, ar fi justificată şi necesară.

Nu se poate să nu se vadă de asemenea că obligaţia U.R.S.S. şi S.U.A. de a rezolva toate problemele litigioase dintre ele numai prin mijloace paşnice, ceea ce înseamnă renunţarea de a folosi în relaţiile dintre ele forţa sau ameninţarea cu forţa, inclusiv arma atomică şi cu hidrogen, ar aduce într-adevăr o liniştire a situaţiei internaţionale şi ar crea condiţii mai favorabile pentru realizarea unui acord asupra celorlalte probleme internaţionale nereglementate.

Aşa dar, încheierea unui tratat de prietenie şi colaborare între Statele Unite şi Uniunea Sovietică ar însemna că noi putem face într-adevăr ceva, după cum afirmaţi în mesajul dvs., „pentru a convinge lumea că nu avem unii faţă de alţii scopuri agresive".

In ceea ce priveşte problemele internaţionale concrete atinse în mesajul dvs., sînt convins ca şi în trecut că împreună cu problema dezarmării, cea mai importantă dintre ele este problema asigurării securităţii europene La conferinţa de la Geneva a miniştrilor Afacerilor Externe din toamna anului 1955, guvernul Uniunii Sovietice a prezentat o serie de propuneri concrete îndreptate spre rezolvarea acestei probleme. Ca şi în trecut guvernul sovietic consideră că sarcina asigurării efective a securităţii în Europa poate fi cel mai bine rezolvată pe baza creării unui sistem general european unic de securitate colectivă.

Totuşi, în propunerile noastre am mers în întîmpinarea dorinţelor celor trei puteri occidentale în multe probleme importante, şi de asemenea am luat în considerare ideile concrete în acest domeniu, expuse de reprezentanţii puterilor occidentale în cursul întîlnirii noastre de la Geneva. Propunerile guvernului sovietic cu privire la asigurarea securităţii europene ţin de asemenea seama în întregime de rolul important pe care îl au Statele Unite ale Americii în rezolvarea problemelor europene.

Guvernele celor trei puteri n-au fost însă de acord cu propunerile noastre şi le-au opus un plan care duce la refacerea militarismului în întreaga Germanie şi pe lîngă aceasta prevede includerea Germaniei unificate într-un bloc militar închis, creat de puterile occidentale. Nu este greu de înţeles că un asemenea plan nu poate servi ca bază pentru rezolvarea problemei asigurării unei adevărate securităţi în Europa şi pentru reglementarea problemei germane. Intrucît în perioada de după război în Europa au apărut şi s-au consolidat două state germane cu orînduiri social-economice diferite şi care se dezvoltă pe căi diferite, problema creării unei Germanii unite ca stat iubitor de pace şi democrat nu poate să fie rezolvată fără realizarea unui acord corespunzător între germanii înşişi — între Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană.

Totodată sînt convins că normalizarea relaţiilor sovieto-americane şi îndeosebi o măsură ca încheierea unui tratat de prietenie şi colaborare între U.R.S.S. şi S.U.A. ar avea o mare importanţă pozitivă şi pentru crearea premizelor necesare în vederea rezolvării problemei germane.

In ceea ce priveşte remarca dvs cu privire la dreptul popoarelor de a-şi alege forma de guvernămînt pe care o doresc, trebuie să spun că Uniunea Sovietică a urmat întotdeauna şi urmează şi în prezent principiul după care orînduirea internă a oricărui stat constituie o chestiune internă a poporului respectiv. Aşteptăm ca şi alte puteri să se călăuzească după acest principiu în relaţiile lor internaţionale.

In mesajul dvs. vă referiţi şi la o problemă atît de importantă ca problema dezvoltării contactelor între Est şi Vest. Sîntem întru totul de acord cu dvs. că aceste contacte sînt importante. Tocmai de aceea la conferinţa miniştrilor Afacerilor Externe care a avut loc în toamna anului trecut, Uniunea Sovietică a prezentat propuneri avînd drept scop înlăturarea barierelor care împiedică dezvoltarea unor relaţii comerciale şi economice normale şi dezvoltarea contactelor în domeniul culturii, ştiinţei, artei, sportului, turismului etc.

Am constatat cu toţii cu satisfacţie că în această problemă la conferinţă s-a conturat o anumită înţelegere. In ultimul moment însă, delegaţiile S.U.A. şi celorlalte puteri occidentale au formulat cereri care veneau în contradicţie cu directivele pe care împreună cu dvs., cu dl. Eden şi dl. Faure, le-am dat miniştrilor noştri ai Afacerilor Externe. Guvernul sovietic nu a putut accepta aceste noi cereri întrucît ele prevedeau un amestec direct în treburile interne ale unor state suverane.

Din păcate, măsurile practice ale guvernului sovietic în ce priveşte dezvoltarea contactelor între ţările noastre îndeosebi prin schimbul de delegaţii, întîmpină şi ele piedici serioase din partea părţii americane.

Cred că prin eforturi comune vom reuşi să lichidăm aşa-numita „cortină de fier" şi să creăm condiţiile pentru o largă dezvoltare a contactelor personale dintre cetăţenii ţărilor noastre. Imi permit să-mi exprim speranţa că şi dvs. împărtăşiţi această părere.

Şi în această problemă încheierea unui tratat de prietenie şi colaborare între ţările noastre ar avea fără îndoială o mare însemnătate pozitivă.

Acestea sînt cîteva dintre considerentele pe care, stimate domnule preşedinte, am dorit să vi le exprim în legătură cu observaţiile pe care le-aţi făcut în mesajul dvs. Aş dori foarte mult ca ele să contribuie la lămurirea importanţei pe care eu şi colegii mei o acordăm încheierii unui tratat de prietenie şi colaborare între U.R.S.S. şi S.U.A.

La rîndul nostru sîntem gata să examinăm cu cea mai mare atenţie orice observaţie a dvs. asupra unor sau altor prevederi ale proiectului de tratat, pe care credeţi necesar să le faceţi.

Aştept noile dvs. considerente asupra acestei chestiuni.

Cu sinceră stimă,

N. BULGANIN

Moscova, Kremlin, 1 februarie 1956.

Ce au arătat tratativele anglo-americane de la Washington

Tratativele dintre primul ministru al Angliei şi preşedintele S.U.A. au luat sfîrşit. Au fost date publicităţii o declaraţie comună şi un comunicat. Incă în cursul tratativelor, atît presa americană cît şi cea engleză au subliniat că participanţii la întîlnirea de la Washington nu vor reuşi să camufleze contradicţiile existente între cele două state. După părerea generală a observatorilor, tratativele s-au desfăşurat sub semnul unor divergenţe ascuţite. Existenţa acestor divergenţe dintre Anglia şi S.U.A. relese şi din comunicatul care a fost dat publicităţii.

Cercurile guvernante engleze n-au reuşit să atragă S.U.A. la o participare mai activă în cadrul pactului de la Bagdad. Totuşi, după cum au scris ziarele engleze, aceasta a fost unul din principalele obiective ale vizitei făcute de Eden la Washington. Este adevărat că în comunicatul final guvernul S.U.A. a promis că „observatorii lui vor juca un rol constructiv" în activitatea comitetelor organizaţiei pactului de la Bagdad. Nu putem crede însă că această declaraţie va satisface acele cercuri din Anglia care au contat pe un sprijin mai hotărît dat politicii lor în Orientul mijlociu din partea S.U.A.

Faptul că tratatul de la Bagdad este definitiv compromis în ochii popoarelor arabe n-a putut să nu-şi joace rolul în decursul tratativelor anglo-americane: cercurile guvernante americane nu vor deocamdată să se lege mai strîns decît pînă în prezent de acest tratat. Pe cît se vede, ele se tem — nu fără temei — să facă un asemenea pas înaintea alegerilor prezidenţiale. Nu putem să nu observăm şi faptul că autorii comunicatului final sînt nevoiţi să afirme că atît S.U.A., cît şi Anglia doresc să menţină „relaţii bune" cu ţările care nu sînt participanţi ai pactului de la Bagdad. Aceasta este desigur o concesie pe care ele sînt silite s-o facă opiniei publice din ţările arabe care-şi manifestă o atitudine negativă faţă de pactul militaro-colonialist de la Bagdad.

In ce priveşte celelalte probleme ale Orientului mijlociu, în comunicat se spune: „Am discutat situaţia din Arabia şi din regiunea Golfului Persic, ţinînd seamă în special de litigiile şi neînţelegerile care există în prezent în această regiune". Comentînd aceste „litigii şi neînţelegeri", agenţia americană „Associated Press" a transmis la 31 ianuarie următoarea informaţie: „Sub nisipurile acestei regiuni sînt ascunse două treimi ale rezervelor mondiale de petrol, care sînt cunoscute... In Orientul mijlociu se observă o rivalitate ascuţită între monopolurile americane şi engleze". Iată care este substratul acestor „litigii şi neînţelegeri".

Lupta monopolurilor nu poate fi, desigur, atenuată prin declaraţii guvernamentale cucernice: între monopoluri domneşte în adevăratul înţeles al cuvîntului dreptul celui mai puternic, şi ele aplică unul altuia în modul cel mai deplin politica „de pe poziţii de forţă". Monopolurile sînt obişnuite de mult să împartă lumea aflată sub influenţa lor „după forţă, după capital" — cum a spus şi Lenin.

Monopolurile din S.U.A. şi Anglia nu vor reuşi să împartă prin bună înţelegere Orientul mijlociu pe baza unor „discuţii prieteneşti", din cauza vechii reguli a relaţiilor capitaliste: „frate, frate, dar brînza-i pe bani". Dar nu numai atît. Există un motiv şi mai important. Il aminteşte influentul ziar egiptean „Al-Gumhuria":

„Au trecut timpurile — scrie „Al-Gumhuria" — cînd treburile ţărilor Orientului mijlociu se discutau la Londra, Paris şi Washington şi cînd politica Orientului mijlociu se schimba după voinţa politicienilor din Occident. Astăzi treburile Orientului mijlociu sînt hotărîte de înseşi popoarele care şi-au cucerit cu preţul sîngelui lor libertatea şi care-şi cunosc drepturile". Eisenhower şi Eden, continuă ziarul, „discută la Washington problemele ţărilor Orientului mijlociu, ca şi cum Orientul mijlociu ar fi o parte a Americii sau a Angliei... Participanţii la conferinţă au uitat probabil că printre cei 50.000.000 de locuitori ai Orientului mijlociu nu se află nici englezi, nici americani. Popoarele Orientului mijlociu şi-au cucerit independenţa şi ştiu să-şi rezolve singure problemele, fără amestec din afară. Ele nu au nevoie nici de tutori, nici de mentori". In încheiere ziarul scrie: „Orientul mijlociu, care a alungat armatele străine şi a anulat tratatele impuse de străini, refuză să participe la pactele militare străine. Acest Orient mijlociu nu recunoaşte hotărîrile străine şi nici o forţă din lume nu-l va putea sili să se supună acestor hotărîri. Orientul mijlociu, ale cărui popoare şi-au cucerit libertatea şi independenţa, nu va permite instaurarea unei tutele străine".

In privinţa Extremului Orient comunicatul stabileşte de-a dreptul că „rămîn unele divergenţe" între politica S.U.A. şi Angliei în această zonă a globului.

„Pe scurt — scrie ziarul francez „Liberation" — acest comunicat înseamnă: 1) S.U.A. refuză deocamdată să slăbească restrîngerile impuse comerţului cu China, în ciuda necesităţii urgente pentru Anglia de a dezvolta legăturile comerciale cu această ţară; 2) S.U.A. refuză să sprijine politica engleză de „influenţare militară" a Orientului mijlociu; 3) S.U.A refuză să vină în ajutorul monopolurilor petrolifere engleze, ameninţate de cele americane. In aceste trei puncte americanii n-au făcut nici un fel de concesii substanţiale; ei au dat numai promisiuni vagi de a începe din nou tratative".

Este lesne de văzut că la Washington realizarea unei înţelegeri a fost împiedicată nu numai de contradicţia dintre interesele monopolurilor engleze şi americane în diferitele regiuni ale lumii. Realizarea înţelegerii a fost împiedicată de marea forţă a zilelor noastre — opinia publică a popoarelor iubitoare de pace care iau atitudine împotriva pregătirii unui război.

Comunicatul cuprinde destule cuvinte despre ataşamentul S.U.A. şi Angliei faţă de Blocul Atlantic şi S.E.A.T.O. (blocul militar pentru Asia de sud-est). Iată însă un fapt interesant: autorii comunicatului au fost nevoiţi să camufleze acest ataşament al lor prin cuvinte care spun că aceste blocuri nu ar reprezenta numai organizaţii militare, ci ar fi menite, chipurile, să se îngrijească de „...dezvoltarea resurselor şi bunei stări" a ţărilor atrase în aceste uniuni militare de către S.U.A. şi Anglia! Acesta este un semn al timpului: colonialismul, inclusiv colonialismul de modă nouă care apare sub forma unor blocuri şi coaliţii militare, a fost demascat în aşa măsură încît avocaţii S.E.A.T.O. şi ai altor alianţe militare nu pot să nu ţină seama de aceasta.

Este bătător la ochi faptul că autorii comunicatului — în unanimitate — nu au exprimat nici o dorinţă de a obţine unificarea Germaniei pe o bază paşnică şi democratică. Dimpotrivă, comunicatul spune că S.U.A. şi Anglia recunosc şi vor recunoaşte drept „unic (!) guvern german" guvernul Republicii Federale Germane. Este însă cunoscut tuturor că lipsa de dorinţă a puterilor occidentale de a vedea faptul evident că în Germania există acum două state — Republica Federală Germană şi Republica Democrată Germană — constituie doar o manifestare a tendinţei de a împiedica prin toate mijloacele orice pas real pe calea unificării Germaniei pe o bază democrată şi paşnică.

Dacă comunicatul nu a reuşit să ascundă divergenţele dintre S.U.A. şi Anglia în problemele practice privind relaţiile anglo-americane, menirea declaraţiei de la Washington, care însoţeşte acest comunicat, este să convingă opinia publică mondială de unitatea politicii celor două puteri occidentale. In ce văd însă autorii declaraţiei această unitate? Declaraţia răspunde fără echivoc la această întrebare: în ostilitatea faţă de Uniunea Sovietică şi celelalte ţări ale lagărului socialist.

Presa sovietică a şi amintit în legătură cu conferinţa de la Washington: cînd se ascut contradicţiile dintre puterile imperialiste, cercurile guvernante ale acestor puteri încearcă să atenueze aceste contradicţii, aţîţînd duşmănia faţă de U.R.S.S., intensificînd „războiul rece" împotriva statelor socialiste. După cum se vede, aceeaşi sarcină şi-au propus-o şi autorii declaraţiei, care este pătrunsă de la început şi pînă la sfîrşit de o atitudine ostilă faţă de Uniunea Sovietică.

Ce urmăresc însă, mergînd pe acest drum, autorii declaraţiei de la Washington? Să înlăture contradicţiile dintre puterile occidentale? Se ştie însă că aceste contradicţii sînt în permanenţă menţinute, înmulţite şi agravate de către faimoasa politică „de pe poziţii de forţă". După părerea presei străine, în urma tratativelor de la Washington nu au fost înlăturate cîtuşi de puţin divergenţele dintre S.U.A. şi Anglia, participanţii la tratative nu au ajuns la o înţelegere într-o serie de probleme politice absolut concrete. Nu este de mirare că în Anglia, rezultatele tratativelor provoacă comentarii pline de rezervă. Astfel, cunoscutul observator Randolph Churchill (fiul fostului primministru) scrie în ziarul „Evening Standard":

„După cum s-au aşteptat toţi observatorii clarvăzători, conferinţa de la Washington n-a dus la nici un fel de rezultate în afara acelora care puteau fi obţinute pe cale diplomatică obişnuită. Aceasta o dovedeşte cu toată claritatea declaraţia bombastică şi comunicatul care nu spun nimic. Cînd oamenii de stat şi politici nu pot inventa nimic altceva, ei invocă întotdeauna pe dumnezeu. In declaraţia dată publicităţii în seara zilei de 1 februarie, aceasta se face de două ori — atît în preambul, cît şi în încheiere. După cum am arătat la 1 februarie, a fost clar chiar de la începutul tratativelor că, întrucît nici una dintre părţi nu şi-a pregătit nici un fel de planuri, nu este posibil nici un plan comun. Declaraţia şi comunicatul comun sînt pline de banalităţi şi de adevăruri răsuflate".

Mai este oare nevoie să adăugăm ceva la această apreciere? Randolph Churchill vede doar mai bine cu ce bagaj se întoarce Eden de la Washington...

Din ziarul „Pravda" Nr. 34 (13697)

A apărut în limbile: rusă, romînă, franceză, germană, engleză şi spaniolă:

„Pentru pace trainică, pentru democraţie populară!"

Bucureşti. Organ al Biroului Informativ al Partidelor comuniste şi muncitoreşti

Nr. 5 (378)

Cuprinde:

Articol de fond: In interesul păcii şi securităţii internaţionale.
★★★ Declaraţia statelor participante la Tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală de la Varşovia.
★★★ Mesajul adresat de N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., preşedintelui Statelor Unite ale Americii, Dwight D. Eisenhower.
★★★ Rezultatele îndeplinirii planului de stat de dezvoltare a economiei naţionale a U.R.S.S. în 1955 — Comunicatul Direcţiei Centrale de Statistică de pe lîngă Consiliul de Miniştri al U.R.S.S.
★★★ Proiectul de program al dezvoltării agriculturii în Republica Populară Chineză pe anii 1956—1967.
Palmiro Togliatti: Partidul comunist în lupta pentru înnoirea societăţii italiene.
★★★ Raportul lui Ciu En-lai la sesiunea Comitetului pe întreaga Chină al Consiliului Consultativ Politic Popular.
D. N. Aidit: Poporul indonezian votează pentru calea progresului, democraţiei şi păcii.

De vînzare la toate librăriile, chioşcurile şi debitele O.C.L.
Preţul 40 bani

Incheierea tratativelor anglo-americane de la Washington

WASHINGTON 3 (Agerpres). — TASS transmite:

La 1 februarie s-au încheiat la Washington tratativele dintre S.U.A. şi Anglia. După terminarea tratativelor au fost date publicităţii declaraţia comună a preşedintelui S.U.A., Eisenhower, şi a primului ministru al Angliei, Eden, şi „Comunicatul comun al preşedintelui S.U.A. şi al primului ministru al Regatului Unit".

In declaraţia comună sînt proclamate „cîteva adevăruri şi ţeluri", care ar fi împărtăşite de S.U.A. şi Anglia; autorii declaraţiei depun toate eforturile pentru a prezenta într-o lumină favorabilă opiniei publice mondiale politica puterilor imperialiste.

Atribuindu-şi meritul pentru succesele obţinute în trecut de mişcarea de eliberare naţională din ţările coloniale şi semicoloniale, autorii declaraţiei susţin că „în ultima perioadă de peste zece ani, 600 milioane de bărbaţi şi femei din aproape 20 de ţări au obţinut cu sprijinul şi ajutorul nostru o viaţă de stat independentă".

In continuare se susţine că S.U.A. şi Anglia se străduiesc „ca prin ajutorul tehnic, prin planul de la Colombo şi prin alte programe... să contribuie la progresul tehnic al ţărilor mai puţin dezvoltate"; în acest sens Anglia şi S.U.A., chipurile, „nu au căutat să obţină şi nu au dorit lărgirea puterii lor economice sau politice".

In acelaşi timp, în documentele de la Washington sînt repetate născocirile calomnioase şi absurde la adresa Uniunii Sovietice şi a întregului lagăr al păcii şi socialismului.

Declaraţia se încheie cu asigurări că S.U.A. şi Anglia sînt gata „să lupte pentru o pace echitabilă şi trainică şi pentru o dezarmare generală efectivă şi controlată" şi „să facă din cucerirea atomului o cale spre progresul paşnic". Totodată, în declaraţie se subliniază că lagărul imperialismului „trebuie să-şi menţină forţa".

In partea comunicatului intitulată „Europa", autorii comunicatului îşi confirmă ataşamentul faţă de tratatul nord-atlantic, precum şi faţă de Organizaţia de colaborare economică şi faţă de alte organizaţii militare şi cu alt caracter în fruntea cărora se află S.U.A. şi Anglia. După cum reiese din comunicat, S.U.A. şi Anglia vor căuta şi de acum înainte să obţină „unificarea Germaniei numai cu respectarea condiţiilor anglo-americane".

In partea din comunicat referitoare la Orientul mijlociu se recunoaşte existenţa unei „neînţelegeri între această regiune şi lumea occidentală". S.U.A. şi Anglia declară în continuare că doresc „să reglementeze greutăţile existente între statele din această regiune".

In ceea ce priveşte ţările Extremului Orient, Eisenhower şi Eden declară că politica S.U.A. şi Angliei trebuie să urmărească aşa-numita „descurajarea şi preîntîmpinare a expansiunii agresive prin forţă sau activitate subversivă". In comunicat se promite de asemenea ajutor „ţărilor libere", adică ţărilor asupra cărora se extinde dominaţia imperialiştilor. In comunicat se subliniază că „după o discuţie sinceră", între punctele de vedere ale autorilor comunicatului „persistă unele divergenţe în privinţa celor mai eficace mijloace" pentru atingerea scopurilor propuse.

In încheiere se arată că Eisenhower şi Eden au discutat problema „dezvoltării unei strînse colaborări" în domeniul energiei atomice şi s-au pronunţat în favoarea creării unei „agenţii internaţionale pentru sprijinirea folosirii energiei atomice în scopuri paşnice".

Discursurile lui Eden în Camera Reprezentanţilor şi în Senatul S.U.A

WASHINGTON 3 (Agerpres). — TASS transmite:

Luînd cuvîntul în Camera reprezentanţilor a S.U.A., primul ministru englez, Eden, a recunoscut că cheltuielile Angliei pentru forţele armate şi pentru „ajutorarea" altor ţări impun „o povară grea resurselor britanice". El a spus că „Anglia este nevoită să plătească pentru baze militare, garnizoane şi aerodromuri în străinătate". „Iată de ce cheltuielile pentru apărarea noastră în străinătate ocupă un loc atît de important în bugetul nostru anual şi reprezintă o povară permanentă pentru balanţa noastră de plăţi. De fapt, aceste cheltuieli sînt mult mai mari decît cheltuielile oricărei alte ţări, cu excepţia ţării dvs".

Eden a spus că anul acesta în Anglia va începe să funcţioneze prima centrală atomo-electrică şi că „mai multe alte centrale sînt în curs de construire".

Vorbind despre politica externă, Eden a declarat: „Nu cred că trebuie să ne temem vreodată de contactul cu acei cu care nu sîntem de acord. Dacă avem încredere în noi şi în convingerile noastre, trebuie să fim gata să ne întîlnim cu acei care au o ideologie opusă".

WASHINGTON 3 (Agerpres). — La 2 februarie primul ministru al Angliei Eden a luat cuvîntul în Senatul S.U.A. Declarînd că el nu poate să excludă „posibilitatea unui conflict mondial", Eden a afirmat că aceasta se datoreşte unei „primejdii indirecte" care, după părerea lui, după cum rezultă din cele spuse mai departe, este răspîndirea ideilor de independenţă naţională, egalitate în drepturi a tuturor statelor şi colaborare paşnică între ele. Calificînd răspîndirea acestor idei drept „expansiune sovietică", Eden a spus că aceasta este „lupta pentru sufletul omului, luptă care... în prezent îşi găseşte expresia în ideologii ce rivalizează între ele".

Recunoscînd de fapt că ideile progresiste sînt foarte atrăgătoare pentru popoare, Eden a spus că „noi (adică „Occidentul" — N.R.) nu putem să stăvilim comunismul şi nu-l putem respinge exclusiv prin forţa armelor". „Cerinţa imperioasă a zilei de astăzi, a spus, el, este nu atît stăvilirea militară, cît lămurirea politică".

Afirmînd că Occidentul „nu intenţionează să-şi bazeze politica pe reînvierea urii din trecut sau pe aţîţarea urii noi", Eden a vorbit apoi pe un ton de ură despre „modul sovietic de guvernare", opunîndu-i rînduielile care există în imperiul colonial britanic.

SCURTE ŞTIRI

ROMA. Deputatul Gian Carlo Pajetta, membru al secretariatului Partidului Comunist Italian, a fost exclus de pe listele de alegători din Milano pentru că în 1933 a fost condamnat de către un tribunal fascist la 21 ani de închisoare pentru „organizarea de activităţi subversive", adică pentru participarea la lupta antifascistă.

Această hotărîre a autorităţilor a stîrnit indignarea opiniei publice italiene.

KARACI. La 1 februarie a avut loc la Universitatea din Dacca (Pakistanul de est) ceremonia înmînării diplomei de „doctor honoris causa" în ştiinţe juridice lui Sun Ţin-lin, vicepreşedinte al Comitetului permanent al Adunării reprezentanţilor populari din întreaga China.

U.R.S.S. a învins S.U.A. la hochei pe gheaţă

CORTINA D'AMPEZZO 3 (Agerpres). — Vineri seara, în cadrul turneului olimpic de hochei pe gheaţă, echipa U.R.S.S. a învins echipa S.U.A. cu 4-0 (0-0; 1-0; 3-0).

SPECTACOLELE DE AZI

TEATRE: RUSALKA — Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R.; ACULINA — Teatrul de Stat de Operetă; CITADELA SFĂRÎMATĂ — Teatrul Naţional „I. L. Caragiale" (sala Studio); MIELUL TURBAT — Teatrul Naţional „I. L. Caragiale" (sala Comedia); ZBOR DE NOAPTE — Teatrul Armatei (sala Magheru); SĂ NU SPUI VORBĂ MARE şi UN CAPRICIU — Teatrul Municipal; DAVID COPPERFIELD — Teatrul Tineretului; SE CAUTĂ URGENT UN SHAKESPEARE — Teatrul Muncitoresc C.F.R.-Giuleşti; ŞAH MAT — Teatrul Evreesc (sala din str. Al. Popov nr. 23); NORA — Studioul actorului de film „C. Nottara"; CĂLĂTORIE PE NOTE (orele 16,30), CER CUVÎNTUL (orele 20) — Ansamblul de Estradă al R.P.R. (sala din calea Victoriei nr. 174); DANSAŢI CU NOI (orele 20,30) — Ansamblul de Estradă al R.P.R. (sala Dalles); STRĂJERUL MĂRII (orele 16) — Teatrul Ţăndărică (sala Orfeu) BĂIATUL ŞI VÎNTUL (orele 16) — Teatrul Ţăndărică (sala din str. Academiei); SPECTACOL EXCEPŢIONAL — Circul de Stat.

CINEMATOGRAFE: VAGABONDUL (seria I-a) — Patria, Elena Pavel, Gh. Doja, Al. Sahia; PE BARICADA — Magheru, Lumina, Libertăţii; ALI BABA ŞI CEI 40 DE HOŢI, completare: N. GRIGORESCU — Republica, V. Alecsandri, Bucureşti, Infrăţirea între popoare, 23 August, 1 Mai; RIO ESCONDIDO — Filimon Sîrbu, I. C. Frimu, N. Bălcescu; ALARMĂ ÎN MUNŢI şi ŞURUBUL LUI MARINICĂ — Central, Mioriţa; POVESTE NETERMINATĂ — Victoria, Cultural, Rahova; FESTIVALUL TINERETULUI DE LA VARŞOVIA, CONCURSUL INTERNAŢIONAL DE MOTOCROS 1955 — Maxim Gorki; CARTIERUL VIBORG — Tineretului; LIBELULA şi PE DRUMUL LIBERTĂŢII — Al. Popov; FATA MEXICANĂ — Griviţa; GIUSEPPE VERDI — 8 Martie, Boleslaw Bierut; LECŢIA VIEŢII — Vasile Roaită, Donca Simo; STELE PE ARIPI — Unirea, Flacăra; DIRECTORUL NOSTRU şi PUI DE ŞOIMI — C. David; S-AU CUNOSCUT ÎNTR-O TRĂSURĂ — T. Vladimirescu, Volga.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.60.20, 7.60.40, 7.61.00. — Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".